

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการใช้กิจกรรมละครสั้น (Skit) ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ดังนี้

1. หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ พุทธศักราช 2551
2. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
3. กิจกรรมละครสั้น
4. ประสิทธิภาพของการเรียนรู้
5. ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจ
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
7. กรอบแนวคิดการวิจัย

หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ พุทธศักราช 2551

กระทรวงศึกษาธิการ (2551 : 221-242) ได้จัดทำหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มีสาระสำคัญ ดังนี้

1. วิสัยทัศน์และโครงสร้างของหลักสูตรภาษาต่างประเทศ

การจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีความคาดหวังว่า ผู้เรียนสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ มีความรู้ความเข้าใจในวัฒนธรรมของประชาคมโลก ใช้โครงสร้างหลักสูตรภาษาต่างประเทศ กำหนดระดับความสามารถทางภาษาและพัฒนาการของผู้เรียน ดังนี้

- 1.1 ระดับชั้นประถมศึกษา ประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงประถมศึกษาปีที่ 6
- 1.2 ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น มัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึงมัธยมศึกษาปีที่ 3
- 1.3 ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย มัธยมศึกษาปีที่ 4 ถึงมัธยมศึกษาปีที่ 6

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้เพื่อนำไปประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับสูงขึ้น รวมทั้งความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาชนโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ ประกอบด้วยสาระสำคัญ ดังนี้

1. ภาษาเพื่อการสื่อสาร การได้ใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง พูด อ่าน เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ สร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม
2. ภาษาและวัฒนธรรม การใช้ภาษาต่างประเทศกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ความสัมพันธ์ ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับวัฒนธรรมไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม
3. ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น การใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน
4. ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก การใช้ภาษาต่างประเทศ ในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

2. ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ตัวชี้วัดระดับสูงที่ผู้เรียนพึงรู้และปฏิบัติได้ รวมทั้งคุณลักษณะของผู้เรียนในแต่ละระดับชั้น ซึ่งสะท้อนถึงมาตรฐานการเรียนรู้ มีความเฉพาะเจาะจงและมีความเป็นรูปธรรม นำไปใช้ในการกำหนดเนื้อหา จัดทำหน่วยการเรียนรู้ จัดการเรียนรู้การสอน และเป็นเกณฑ์สำคัญสำหรับการวัดประเมินผลเพื่อตรวจสอบคุณภาพผู้เรียน ผู้ศึกษาค้นคว้านำเสนอตัวชี้วัดกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

กระทรวงศึกษาธิการ (2551 : 9-73) ได้จัดทำตัวชี้วัดกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ตามสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ ดังนี้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ตัวชี้วัด

1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง คำแนะนำ และคำชี้แจงง่าย ๆ ที่ฟังและอ่าน
2. อ่านออกเสียงข้อความ นิทาน และบทร้อยกรอง (Poem) สั้น ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน
3. เลือก/ระบุประโยคและข้อความให้สัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่ความเรียง (Non-text Information) ที่อ่าน

4. ระบุหัวข้อเรื่อง (Topic) ใจความสำคัญ (Main Idea) และตอบคำถามจากการฟังและอ่าน บทสนทนา นิทาน และเรื่องสั้น

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัด

1. สนทนา แลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง กิจกรรมและสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน
2. ใช้คำขอร้อง ให้คำแนะนำ และคำชี้แจง ตามสถานการณ์
3. พูดและเขียนแสดงความต้องการ ขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธ การให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างเหมาะสม
4. พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรืออ่านอย่างเหมาะสม

5. พูดและเขียนแสดงความรู้สึก และความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว กิจกรรมต่าง ๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลสั้น ๆ ประกอบอย่างเหมาะสม

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

ตัวชี้วัด

1. พูดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตนเอง กิจวัตรประจำวัน ประสบการณ์ และสิ่งแวดล้อมใกล้ตัว
2. พูด/เขียน สรุปใจความสำคัญ/แก่นสาระ (Theme) ที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่อง/เหตุการณ์ที่อยู่ในความสนใจของสังคม
3. พูด/เขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมหรือเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว พร้อมทั้งให้เหตุผลสั้น ๆ ประกอบ

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

ตัวชี้วัด

1. ใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางสุภาพเหมาะสม ตามมารยาทสังคม และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา
2. บรรยายเกี่ยวกับเทศกาลวันสำคัญ ชีวิตความเป็นอยู่ และประเพณีของเจ้าของภาษา
3. เข้าร่วม/จัดกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม
ตัวชี้วัด

1. บอกความเหมือนและความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่าง ๆ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการลำดับคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย

2. เปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างระหว่างเทศกาลงานฉลองวันสำคัญ และชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษากับของไทย

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน
ตัวชี้วัด

ค้นคว้ารวบรวมและสรุปข้อมูล/ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นจากแหล่งเรียนรู้ และนำเสนอด้วยการพูด/ การเขียน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชนและสังคมโลก

ตัวชี้วัด

ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อการประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

ตัวชี้วัด

ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น/ค้นคว้า ความรู้/ข้อมูลต่าง ๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ

3. คำอธิบายรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน รหัสวิชา อ22101 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

อ่านออกเสียงข้อความ นิทาน และบทร้อยกรองสั้น ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่านระบุหัวข้อเรื่อง ใจความสำคัญ และตอบคำถามจากการฟังและอ่าน บทสนทนา นิทาน และเรื่องสั้น พูดและเขียนแสดงความต้องการ ขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ ในสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างเหมาะสม พูดและเขียนแสดงความรู้สึก และความคิดเห็นของตนเอง

เกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว กิจกรรมต่าง ๆ พร้อมทั้ง ให้เหตุผลสั้น ๆ ประกอบ ขอและให้ข้อมูล และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรืออ่านอย่างเหมาะสม พูดและเขียนอย่างเหมาะสม สรุปใจความสำคัญ หรือแก่นสาระที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่องหรือเหตุการณ์ที่อยู่ในความสนใจ ของสังคมพูดและเขียนแสดงความ คิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมหรือเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว พร้อมทั้งให้ เหตุผลสั้น ๆ ประกอบ บรรยายเกี่ยวกับเทศกาล วันสำคัญ ชีวิตความเป็นอยู่ และประเพณีของ เจ้าของภาษา เข้าร่วมและจัดกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ เปรียบเทียบ ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างเทศกาล งานฉลอง วันสำคัญ และชีวิตความเป็นอยู่ของ เจ้าของภาษากับของไทย ค้นคว้า รวบรวม และสรุปข้อมูลและข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระ การเรียนรู้อื่นจากแหล่งเรียนรู้ และนำเสนอด้วยการพูด การเขียนใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์ จริงหรือสถานการณ์จำลอง ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษาและใช้ภาษาต่างประเทศในการ สืบค้นและค้นคว้า ความรู้ และข้อมูลต่าง ๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ ในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ โดยใช้ทักษะการปฏิบัติ การวิเคราะห์ความสัมพันธ์คิดสร้างสรรค์ คิดสังเคราะห์ คิดประยุกต์ คิดวิจารณ์ญาณ คิดวิจารณ์และคิดอนาคต กระบวนการคิดวิเคราะห์เนื้อหาหรือ ข้อเท็จจริง ทักษะกระบวนการอภิปราย การนำเสนอ และทักษะกระบวนการคิดเปรียบเทียบ และการเข้าร่วมหรือกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมเพื่อให้เกิดการใฝ่รู้ใฝ่เรียน สุจริต รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์ มีความมุ่งมั่นในการทำงานและสามารถปฏิบัติงานร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุข

4. หน่วยการเรียนรู้

การจัดหน่วยการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สาระการเรียนรู้พื้นฐาน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จากหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ดังนี้ (กรมวิชาการ. 2551 : 139-140)

Unit 1 Myself

1.1 Personal Information

Names, Address, Age, Sex, Places of Birth, Nationalities, Religions, Likes/Dislikes, Interest, Routine

1.2 Personality Traits

Personality Characteristics, Physical Characteristics, Interests, Skills, Strengths

Unit 2 Interest/Opinions

2.1 Aspirations

Short Term Goals

2.2 Media

TV, Video, Magazines/ Books/ Newspapers, Comic

Unit 3 Health

3.1 Food

Tastes, Identifying Labels, Preservatives, Rotten Food

Unit 4 Places

4.1 Interesting Places in Community

Ecology, Directions, Maps, Sites, Sounds, Smells, Tastes, Feelings

4.2 Travel Around the world

Sites, Transportation, Services, Accommodations, Weather,

Distance, Home-stay

Unit 5 Places

5.1 Community Members

Position and Hierarchy of Community Members, Students' Roles

in a Community for Environmental Protection

Unit 6 Culture

6.1 Local Stories

Local News, Local History

6.2 Local Sites

Temples, Ruins, Statues, Waterfalls, Rivers, Farms, Fields, Parks

Unit 7 Foreign Culture

7.1 Meeting Foreigners

Appropriate Questions, Appropriate Behavior

7.2 Pop Culture

Teens in Other Countries, Entertainment, Clothing, Music, Hobbies

Unit 8 Social Issues

8.1 Communications

Body Language, Tone of Voice, Words, Listening, Sympathizing,

Compromising, Avoiding Conflict

ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

1. ความหมายของการพูด

นักภาษาศาสตร์และผู้เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศหลายท่านให้ความหมายของการพูดไว้ ดังนี้

Byrne (1987 : 8-9) กล่าวว่า การพูดเป็นปฏิกริยาที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กันระหว่าง สิ่งที่จะพูด สถานการณ์ของการพูด การปรับเปลี่ยนอวัยวะในการพูดได้ถูกต้องเหมาะสม การใช้ คำพูด กฎเกณฑ์ด้านไวยากรณ์ ความหมายและวัฒนธรรมให้เหมาะสม รวมทั้งความไวต่อการรับรู้ การเปลี่ยนแปลงของคู่สนทนา ซึ่งทั้งหมดที่กล่าวมานี้ เป็นปฏิกริยาที่สัมพันธ์กันทั้งทางด้านสมอง และร่างกาย ซึ่งจะต้องเกิดขึ้นอย่างทันทีและพร้อมกัน ในการพูดนั้นผู้พูดต้องส่งสารโดยใช้ภาษาพูดที่เหมาะสม มีการเน้นเสียง การออกเสียงสูงต่ำ รวมทั้งแสดงสีหน้า ท่าทาง เป็นเครื่องช่วยในการแสดง ความหมายของสิ่งที่พูดถึง ผู้ฟังจึงจะสามารถเข้าใจสารที่ผู้พูดส่ง และในบางครั้งภาษาพูดอาจจะขาดความสมบูรณ์ หรือไม่เป็นไปตามกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ ซึ่งตรงกันข้าม กับภาษาที่ใช้ในการเขียนที่ประโยคต่าง ๆ ต้องสมบูรณ์ถูกต้อง ผู้อ่านจึงจะเข้าใจได้ กล่าวได้ว่า ทักษะการฟังและการพูดเป็นทักษะที่ต่างก็มีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน

Scott (1981 : 70) กล่าวว่า การพูดเพื่อการสื่อสาร เป็นรูปแบบพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป คือผู้พูดและผู้ฟัง โดยผู้ร่วมสนทนาแต่ละคนต้องสามารถตีความในสิ่งที่ฟัง ซึ่งไม่สามารถทำนายได้ล่วงหน้าว่ามีรูปแบบภาษาใด และมีความหมายแบบใด รวมไปถึง การโต้ตอบด้วยภาษาที่ทำให้เกิดประโยชน์และสะท้อนความตั้งใจในการปฏิสัมพันธ์ทางวาจาด้วย

วรรณิ โสมประยูร (2534 : 128) ได้อธิบายการพูด หมายถึง การสื่อความหมาย อย่างเป็นทางการ โดยใช้ น้ำเสียง ภาษา กิริยาท่าทาง เพื่อถ่ายทอดความเข้าใจไปให้ผู้ฟังให้รู้หรือเข้าใจสิ่งที่ตนต้องการหรือให้ความรู้สึกนึกคิดของตน เพราะการพูดเป็นทักษะการส่งออกตามหลักภาษาศิลป์

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532 : 54) กล่าวว่า การพูด หมายถึง การถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกออกมาเป็นรหัสของภาษาหรือคำพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ มีการเน้นหนักในคำ มีระดับเสียงสูงต่ำ ในประโยคเพื่อแสดง ความหมาย และยังเป็น การแสดงถึงวัฒนธรรมและสถานะของผู้พูดด้วย คือ แสดงจุดมุ่งหมายของผู้พูดว่าตนต้องการจะพูดอะไร พูดกับใคร พูดที่ไหน และพูดอย่างไร เป็นต้น

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2539 : 167) ได้อธิบายถึง การพูด หมายถึง การถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ และความ รู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้ และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด

รวีวงศ์ ศรีทองรุ่ง (2542 : 1) ได้อธิบายถึง การพูด หมายถึง การใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง รวมทั้งกริยาอาการถ่ายทอดความคิด ความรู้ ความรู้สึก และความต้องการของผู้พูดให้ผู้ฟังรับรู้ และเกิดการตอบสนอง

คุณทศีย์ ไวทยะวณิช (2545 : 2) ได้ให้ความหมายว่า การพูดคือการใช้สำเนียงภาษากิริยาท่าทาง เพื่อถ่ายทอดความคิด ความต้องการไปยังผู้ฟัง ทั้งนี้มุ่งหวังเพื่อให้เกิดการรับรู้และเข้าใจตรงกัน

พรสวรรค์ สืบป้อ (2550 : 163) ได้ให้ความหมายว่า การพูดคือการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในสังคม เป็นการสื่อสารทางวาจาของคนตั้งแต่สองคนขึ้นไป ต่างฝ่ายต่างมีจุดประสงค์ที่จะสื่อความหมายของตัวเอง และต่างฝ่ายก็ต้องตีความสิ่งที่ตนเองได้ฟัง ดังนั้นจุดประสงค์ของทักษะการพูดคือสามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ต้องสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ หลีกเลี่ยงการทำให้ผู้ฟังสับสนเนื่องจากการออกเสียงผิด ไวยากรณ์ผิด ใช้คำผิด หรือไม่เหมาะสม นอกจากนี้ยังต้องพูดให้เหมาะสมกับสังคมและวัฒนธรรมด้วย

กล่าวโดยสรุป การพูด หมายถึง การแลกเปลี่ยนข่าวสารต่าง ๆ ซึ่งแต่ละครั้งจะต้องประกอบด้วยบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป การพูดจะมีประสิทธิภาพหรือประสบผลสำเร็จได้นั้น ผู้พูดต้องสามารถใช้สำเนียง และถ้อยคำที่มีความถูกต้อง อีกทั้งสามารถใช้ภาษาท่าทางให้สอดคล้องเหมาะสมกับจุดประสงค์หรือเจตนาในการพูดโดยใช้คำพูดที่เหมาะสมกับเหตุการณ์หรือบุคคลที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์นั้น ๆ ดังนั้น ในการพัฒนาทักษะการพูดนั้น การสอนและกิจกรรมการสอนจึงมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการสนับสนุน และเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกฝนทักษะการพูดอย่างเพียงพอ

2. ความสำคัญของการพูด

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2539 : 167) กล่าวว่า การพูดเป็นทักษะที่สำคัญสำหรับบุคคลในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ในการประกอบอาชีพต่าง ๆ ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ทักษะการพูดนับว่าสำคัญและจำเป็นมาก เพราะผู้ที่พูดได้ย่อมสามารถฟังผู้อื่นพูดได้เข้าใจ และยังช่วยให้การอ่าน และการเขียนเข้าใจง่ายขึ้นด้วย

อรุณี วิริยะจิตรา (2542 : 156) ได้สรุปความสำคัญของการพูดว่า เป็นการสื่อสารและการปฏิสัมพันธ์กับผู้ร่วมสนทนา เช่น การพูดทักทาย การกล่าวลา การขอบคุณ วิธีการที่ใช้ในการพูด หรือน้ำเสียงที่ใช้ล้วนมีจุดมุ่งหมายในด้านปฏิสัมพันธ์ การพูดจึงเป็นการปฏิสัมพันธ์ที่ดีและเป็นการดำรงความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟังได้มากกว่าวิธีอื่น ๆ

อิทธิพล เหล็กกล้า (2545 : 27-28) แสดงถึงความสำคัญของการพูดภาษาอังกฤษเป็นทักษะพื้นฐานการสอนภาษาเพื่อให้ได้ผลดี ต้องสอนทักษะการพูดก่อนเพราะการพูดนั้นเป็นพฤติกรรมที่มนุษย์แสดงออก เพื่อโต้ตอบกับผู้อื่นและสถานการณ์ต่าง ๆ การพูดเป็นเครื่องมือของคนในการใช้ภาษา ดังนั้นครูเป็นเพียงผู้กระตุ้นให้นักเรียนพูดโดยการใช้กิจกรรมที่เหมาะสมให้นักเรียนฝึกปฏิบัติ การสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันได้เน้นให้สามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้

การพูดจึงมีบทบาทสำคัญในการเรียนการสอน การฝึกความเข้าใจ การฝึกความสามารถในการพูด การพูดผู้พูดจะต้องถ่ายทอดความคิดความรู้สึกออกมาเป็นรหัสของภาษา หรือเป็นคำพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ นอกจากนี้จะใช้การเน้นหนักในคำระดับเสียงสูงต่ำประโยคเพื่อสื่อความหมายด้วยแล้ว ผู้พูดยังแสดงถึงวัฒนธรรมและสถานภาพของผู้พูดด้วย คือแสดงจุดมุ่งหมายในการพูดว่าตนต้องการจะพูดอะไร พูดกับใคร พูดที่ไหน และพูดอย่างไร เป็นต้น ให้ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ นอกจากนี้ผู้พูดยังต้องมีความคล่อง (Fluency) แสดงออกทางความหมายให้เป็นอย่างดีมีความถูกต้องชัดเจน (Accuracy) และไม่รีรอที่จะโต้ตอบ

กรมวิชาการ (2545 : 67) ได้สรุปความสำคัญของการพูดว่า ความสามารถในการพูดภาษาต่างประเทศเป็นสิ่งจำเป็น เพราะมีส่วนช่วยที่จะแสดงออกถึงความต้องการและความรู้สึกนึกคิดของผู้พูด โดยสามารถนำการพูดนั้นไปใช้ในสถานการณ์ที่เกี่ยวกับชีวิตประจำวัน หรือการรายงานเหตุการณ์ต่าง ๆ ด้วยถ้อยคำที่กะทัดรัด อีกทั้งยังสามารถเรียบเรียงคำพูดที่ได้ฟังหรือสิ่งที่อ่านมาให้เป็นคำพูดของตนเอง อีกทั้งยังสามารถแสดงความคิดเห็นได้อย่างคล่องแคล่ว เมื่อสามารถพูดได้ก็ย่อมสามารถฟังสิ่งที่ผู้อื่นพูดได้เข้าใจ และช่วยให้ง่ายต่อการอ่านและการเขียน

กุศยา แสงเดช (2548 : 136) ได้กล่าวว่า การพูดเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการสื่อสารในการสอนทักษะการพูดเบื้องต้น มุ่งเน้นให้ใช้ทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารได้ในสถานการณ์จริง สิ่งสำคัญคือตัวครูผู้สอนจะต้องให้ความถูกต้อง รูปแบบ เสียง ดังนั้นกิจกรรมต่าง ๆ จึงเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนจะต้องปฏิบัติตามแบบหรือตัวอย่างที่กำหนด เพื่อนำไปสู่ขั้นการสอนพูดให้มีประสิทธิภาพ และได้ผลสัมฤทธิ์สูงสุด การเตรียมกิจกรรมที่จะนำไปสู่กิจกรรมการสอนพูดครูผู้สอนต้องคำนึงถึงความถูกต้อง เหมาะสมกับสถานการณ์ และระดับภาษาที่เหมาะสมกับผู้เรียน

สรุปได้ว่า ทักษะการพูดเป็นทักษะสำคัญที่ผู้สอนต้องสอนทักษะทางภาษาและทักษะทางการสื่อสารไปพร้อมกันโดยพยายามให้ผู้เรียนสามารถนำสิ่งที่เรียนไปใช้ได้ ในสถานการณ์จริง โดยคำนึงถึงความยากง่ายของเนื้อหาการสร้างบรรยากาศที่ดีเอื้อต่อการเรียนรู้ ส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักใช้กลวิธีในการพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ ให้ผู้เรียนได้ฝึกพูดตามโครงสร้างที่กำหนดไปจนถึงการพูดอย่างอิสระ เพื่อสร้างความมั่นใจในการที่จะพูดภาษาอังกฤษสื่อสารชีวิตประจำวันได้

3. ขั้นตอนการสอนพูด

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2539 : 167-179) แสดงขั้นตอนการกิจกรรมการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ดังนี้

1. ขึ้นบอแก้วตฤประสงค์ ผู้สอนควรจะบอกให้ผู้เรียนรู้ถึงสิ่งที่จะเรียน
2. ขึ้นเสนอเนื้อหา การเสนอเนื้อหาควรจะอยู่ในรูปบริบทผู้สอนจะต้องให้ผู้เรียนสังเกตลักษณะของภาษาความหมายของข้อความที่จะพูดซึ่งจะต้องขึ้นกับบริบท เช่น ผู้พูดเป็นใคร

มีความรับผิดชอบกับคู่สนทนาอย่างไร ผู้สนทนาพยายามจะบอกอะไร สิ่งที่พูด สถานที่พูด และ เนื้อหาที่พูดมีอะไรบ้าง

3. ขั้นการฝึกและการถ่ายโอนการฝึกจะกระทำทันทีหลังจากเสนอเนื้อหาอาจจะ ฝึกพูดพร้อม ๆ กัน หรือเป็นคู่ผู้สอนควรให้ผู้ฟังได้ยินได้ฟังสำนวนภาษาหลาย ๆ แบบ และเป็น สำนวนภาษาที่เจ้าภาษาใช้จริง และควรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอย่างอิสระ ใกล้เคียงกับ สถานการณ์ที่เป็นจริง การสอนทักษะการพูดผู้สอนอาจเลือกใช้ให้เหมาะกับนักเรียนแต่ละระดับ ดังนี้

- 3.1 ให้ตอบคำถาม ซึ่งครูหรือเพื่อนในชั้นเป็นผู้ถาม
- 3.2 บอกให้เพื่อนทำตามคำสั่ง
- 3.3 ให้นักเรียนถามหรือตอบคำถามของเพื่อนในชั้นเกี่ยวกับชั้นเรียนหรือ ประสบการณ์ต่าง ๆ นอกชั้นเรียน
- 3.4 ให้บอกลักษณะวัตถุ สิ่งของต่าง ๆ จากภาพ
- 3.5 ให้เล่าประสบการณ์ต่าง ๆ ของนักเรียน โดยครูอาจให้คำสำคัญต่าง ๆ
- 3.6 หารายงานเรื่องราวต่าง ๆ ตามที่กำหนดหัวข้อให้
- 3.7 จัดสถานการณ์ต่าง ๆ ในชั้นเรียน ให้นักเรียนใช้บทสนทนาต่าง ๆ กัน

ไปได้แก่ร้านขายของ ร้านอาหาร ธนาคาร เป็นต้น

- 3.8 ให้เล่นเกมต่าง ๆ ทางภาษา
- 3.9 ให้ได้วาที อภิปราย แสดงความคิดเห็นในหัวข้อต่าง ๆ
- 3.10 ให้ฝึกการสนทนาทางโทรศัพท์
- 3.11 ให้อ่านหนังสือพิมพ์ไทย แล้วรายงานเป็นภาษาอังกฤษ
- 13.2 ให้แสดงบทบาทสมมติผู้สอนควรบอกให้ผู้เรียนรู้อะไรที่จะเรียน

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532 : 57-64) ได้กำหนดกิจกรรมการสอนทักษะการพูด ว่ามีขั้นตอน ดังนี้

1. ตั้งจุดประสงค์ ครูต้องตั้งจุดประสงค์ว่าจะให้นักเรียนทำอะไรโดยมีจุดประสงค์ ปลายทาง (Terminal Objective) และจุดประสงค์นำทาง (Enabling Objective) ดังนี้
 - 1.1 จุดประสงค์ปลายทาง เป็นข้อกำหนดที่นักเรียนจะต้องบรรลุเป้าหมายที่ วางไว้ คือ สามารถสื่อสารได้ เช่น สามารถสนทนาเกี่ยวกับการซื้อขายสินค้าได้ถูกต้องเหมาะสม
 - 1.2 จุดประสงค์นำทาง เป็นทักษะย่อยที่นักเรียนต้องฝึกก่อนจะบรรลุจุดประสงค์ ปลายทาง คือ ให้ความหมายศัพท์ โครงสร้างหรือสำนวนใหม่ และความรู้ทางสังคมศาสตร์ที่มีใน บทสนทนานั้น คือ เป็นการทำความเข้าใจในบริบท (Contextualization) ตัวอย่างที่จะเป็น ลักษณะจุดประสงค์นำทางที่ต้องการในเรื่องศัพท์ คือ ให้สะกดคำ บอกความหมายได้ถูกต้อง

(Passive Vocabulary) หรือให้นำไปใช้ได้ถูกต้องเหมาะสม (Active Vocabulary) ในเรื่อง โครงสร้าง หรือสำนวนใหม่ก็เช่นกัน คือ ให้อัตโนมัติ สรุปลักษณะ และนำไปใช้ได้ถูกต้องเหมาะสม สำหรับการทำความเข้าใจในบริบท อาจถามคำถามเกี่ยวกับบทสนทนาในลักษณะต่อไปนี้คือ ใครเป็นผู้พูดในบทสนทนานั้น ผู้พูดมีลักษณะอย่างไร ลักษณะที่อาจมองเห็นได้เป็นอย่างไร กิริยา ท่าทางที่ผู้พูดใช้เป็นอย่างไร ผู้พูดมีจุดประสงค์จะสื่อความหมายอย่างไร ให้แสดงความคิดเห็น หรือเดาความรู้สึกของเพื่อน ๆ ในชั้นเรียน

2. การดำเนินการสอน เรื่องที่นำมาสอนจะเป็นสิ่งซึ่งจะปรากฏอยู่ในจุดประสงค์ นำทางทั้งสิ้น ครูจะต้องนำมาสอนโดยใช้สื่อการสอนประเภทต่าง ๆ เข้าช่วย มีการถามตอบเพื่อ ชักจูงความเข้าใจในเรื่องที่สอนเป็นลำดับ ถือเป็นกาให้ความรู้ ความสามารถทางภาษาศาสตร์ (Linguistic Competency) ในขั้นนี้

3. การฝึกพูด เป็นขั้นตอนที่เป็นหัวใจของการฝึกทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร ทั้งนี้จะต้องตรงกับจุดประสงค์ปลายทางที่กำหนดไว้แล้ว ครูจะใช้กิจกรรมตลอดจนกลวิธีต่าง ๆ เช่น ให้ถามตอบเป็นกลุ่มใหญ่ กลุ่มเล็ก หรือเป็นคู่ ๆ ตามความเหมาะสมกับเรื่องที่สอน และ ลักษณะของนักเรียน ตลอดจนใช้สื่อการสอนประเภทต่าง ๆ มาช่วยให้น่าสนใจ ซึ่งเป็นการใช้ ความสามารถทางการสื่อสาร (Communicative Competency)

4. การถ่ายโอน เป็นการจัดกิจกรรมหลังการฝึกการสนทนาตามบทเรียนแล้ว คือ นักเรียนมีโอกาสนำบทเรียนนั้นมาฝึกเพลง หรือเปลี่ยนแปลงบทสนทนานั้น เป็นบทสนทนาใหม่ ในการฝึกทักษะพูด นอกจากครูจะเตรียมนักเรียนในลักษณะที่เป็นการยึดกลุ่มเป็นศูนย์กลางของ การเรียนการสอน (Group-centered Approach) โดยการจัดกิจกรรมเป็นกลุ่มทั้งกลุ่มใหญ่ กลุ่มย่อย และเป็นคู่ ๆ แล้ว เพื่อเป็นการส่งเสริมให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการฝึกทักษะพูด ครูควร จัดกิจกรรมออกเป็น 4 ระยะ

Scott (1981 : 70) เสนอขั้นตอนการสอนพูดไว้ 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นบอกวัตถุประสงค์ ผู้สอนควรบอกให้ผู้เรียนได้รู้ถึงสิ่งที่จะเรียน

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอเนื้อหา ควรเสนอในรูปบริบท ให้ผู้เรียนสังเกตลักษณะของภาษา ความหมายของข้อความที่จะพูด ซึ่งจะต้องขึ้นอยู่กับบริบท เช่น ผู้พูดเป็นใคร มีความรับผิดชอบกับ คู่สนทนาอย่างไร ผู้สนทนาพยายามจะบอกอะไร สิ่งที่พูด สถานที่พูด และเนื้อหาที่พูดมีอะไรบ้าง

ขั้นที่ 3 ขั้นการฝึกและการถ่ายโอน อาจเป็นฝึกพูดพร้อม ๆ กัน หรือเป็นคู่ ผู้สอน ควรให้ผู้ฟังได้ยิน ได้ฟังสำนวนภาษาหลาย ๆ แบบ และเป็นสำนวนภาษาที่เจ้าของภาษาใช้จริง และควรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอย่างอิสระ ใกล้เคียงกับสถานการณ์ที่เป็นจริง

Byrne (1987 : 9) เสนอขั้นตอนการสอนพูดไว้ 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำเสนอ (The Presentation Stage) เป็นขั้นที่ครูสอนเนื้อหาใหม่ ให้นักเรียนเข้าใจ จำได้ และนำไปใช้ในการฝึกพูดขั้นต่อไป ครูผู้สอนจะเป็นผู้ให้ความรู้ ควรใช้เวลาในขั้นนี้ให้น้อยแต่มีประสิทธิภาพ ควรนำเสนอบทสนทนา หรือบทเขียนแบบร้อยแก้ว (Prose Passage)

ขั้นที่ 2 ขั้นฝึกปฏิบัติ (The Practice Stage) เป็นขั้นที่เปิดโอกาสให้นักเรียนฝึกพูด โดยใช้ความรู้ที่เพิ่งเรียนมาให้ถูกต้อง ครูทำหน้าที่เป็นผู้ควบคุม ให้การฝึกนั้นถูกต้อง สื่อที่ใช้ฝึกมี 2 ประเภท คือ แบบฝึก (Drills) และเนื้อเรื่อง (Texts)

ขั้นที่ 3 ขั้นผลิตภาษา (The Production Stage) ขั้นนี้ครูปล่อยให้ นักเรียนใช้ภาษาที่รับรู้และฝึกในขั้นที่สองมาแล้วได้อย่างอิสระเต็มที่ ครูทำหน้าที่เป็นผู้จัดการ เน้นให้นักเรียนใช้ภาษาอย่างคล่องแคล่วมากกว่าเน้นความถูกต้องทางไวยากรณ์ อาจให้ทำกิจกรรมเป็นคู่ หรือเป็นกลุ่มก็ได้

สรุปขั้นตอนการสอนพูดที่กล่าวมาได้ว่าขั้นตอนการพูดมีส่วนคล้ายกันมากและสามารถปรับให้เข้ากับขั้นตอนหลักของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารได้ 3 ขั้นตอน คือ ขั้นนำเสนอเนื้อหา ขั้นฝึกปฏิบัติ และขั้นผลิตภาษา

4. เทคนิคการสอนทักษะพูด

Anthony (1972 : 12 ; อ้างถึงใน ประเทือง ใจหาญ. 2546 : 28) ได้เสนอคำที่เป็นพื้นฐานสำคัญในการจัดการเรียนการสอนภาษาไว้ 3 คำ คือ แนวคิด (Approach) วิธีสอน (Method) และเทคนิคการสอน (Technique) และกล่าวว่า คำสามคำนี้มีความสัมพันธ์กัน นั่นคือ เทคนิคการสอนช่วยให้วิธีสอนบรรลุผล ในขณะที่วิธีสอนต้องสอดคล้องกับแนวคิดที่ผู้สอนยึดถือ เทคนิคการสอน หรือกลวิธีสอน (Technique) หมายถึง กระบวนการใดกระบวนการหนึ่งที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนหรือกลวิธี และกิจกรรมต่าง ๆ ที่ใช้สอดแทรกในวิธีสอน แต่ละ วิธีหรือควบคู่ไปกับ กระบวนการหรือขั้นตอนต่าง ๆ ของการเรียนการสอน เพื่อให้การเรียนการสอน น่าสนใจมากขึ้น และบรรลุเป้าหมายที่ต้องการ

Byrne (1987 : 1) ได้เสนอเทคนิคการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ในหนังสือ “Teaching Oral English” ดังนี้ คือ การใช้บทสนทนา (Dialogues) แบบฝึกพูด (Drills) การถามตอบ (Question and Answer) เกมภาษา (Language Games) การอภิปราย (Discussion – making Activities) แบบสอบถาม (Questionnaires and Quiz) กิจกรรมการแก้ปัญหา (Problem-solving Activities) กิจกรรมการละคร (Drama Activities) เช่น การแสดงท่าใบ้ (Mime) บทบาทสมมุติ (Role-play) สถานการณ์จำลอง (Simulation)

ละเอียดยุทธศาสตร์ (2541 : 120) กล่าวว่า เทคนิคการสอนที่นิยมใช้ในการสอนภาษาต่างประเทศที่ใช้สอดแทรกในวิธีสอน หรือขั้นตอนการสอนเพื่อให้การเรียนการสอนน่าสนใจมากขึ้นและบรรลุเป้าหมายตามที่ต้องการ มีดังนี้

1. การฝึกเป็นกลุ่มใช้ในการให้พูดคำ หรือประโยคซ้ำตามแบบ การฝึกการออกเสียง
 2. การทำงานคู่/กลุ่ม ใช้ในการฝึกถาม-ตอบ การสำรวจข้อมูลหรือความเห็น
- ในชั้นเรียน
3. การแสดงบทบาทสมมติ ใช้ในการเรียนและการฝึกสนทนา
 4. ข้อมูลที่ขาดหายไป ใช้ในการฝึกการสื่อสาร
 5. จินตนาการวาดและบรรยาย ใช้ในการสร้างสรรค์เรื่องราวโดยใช้ภาษาของตนเอง
 6. การใช้ประโยคเทียบเคียง ใช้ในการสร้างประโยคโดยใช้โครงสร้างใหม่
 7. เทคนิคอื่น ๆ ได้แก่ ประโยคสลับที่ การเขียนตามคำบอก การบรรยายภาพให้วาดภาพตาม เกมการจับคู่คำ เกมบิงโก การตอบสนองด้วยท่าทาง การกระซิบ การรวมประโยคหรือเชื่อมโยงประโยค ตารางคำ สำหรับใช้แทนที่

นอกจากนี้ Raimes (1983 : 73-74 ; อ้างถึงใน ประเทือง ใจหาญ. 2546 : 29) ยังได้เสนอเทคนิคการสอนทักษะพูดในรูปของกิจกรรมการสัมภาษณ์ (Interview) เป็นการพูดคุ้ยซักถามเพื่อรวบรวมข้อมูล ข้อความรู้และความคิดเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง

Moorwood (1978 : 4) เสนอกิจกรรมการสนทนา (Dialogue) เป็นการฝึกทักษะฟังและพูด โดยเริ่มจากการเลียนแบบตัวอย่างการสนทนาจนสามารถดำเนินการสนทนาได้ด้วยตนเอง และกิจกรรมการอภิปรายในชั้นเรียน เพื่อหาข้อตกลงที่เป็นที่ยอมรับของทุกคนในกลุ่ม ในการแก้ปัญหาที่กำหนดให้

จะเห็นได้ว่าเทคนิคการสอนที่กล่าวมาทั้งหมดสามารถจัดแยกได้เป็น 2 ประเภท คือ ประเภทที่ใช้กิจกรรมการละคร กับประเภทที่ไม่ใช้กิจกรรมการละคร เช่นการใช้เกม การตอบปัญหา การอภิปราย ตลอดจนการใช้แบบสอบถาม เป็นต้น ซึ่งมีความแตกต่างกันตามลักษณะการจัดกิจกรรมของแต่ละเทคนิค ผู้สอนสามารถเลือกใช้ในการสอนทักษะพูดได้ ทั้งนี้ จะต้องคำนึงถึงความเหมาะสมกับเนื้อหาที่สอนและขั้นตอนในการสอนด้วย

5. การทดสอบและการประเมินผลทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

5.1 การทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

Valette (1977 : 10-15 ; อ้างถึงใน ละเอียดยุทธศาสตร์. 2541 : 181-184) ได้แนะนำวิธี การทดสอบทักษะพูดในชั้นสื่อสารไว้ 2 ลักษณะ คือ การพูดที่มีการควบคุม สามารถ

ทดสอบได้โดยการให้ตัวนะที่สามารถมองเห็นได้ เช่น มีรูปภาพเป็นสื่อ การให้ตัวนะที่เป็นคำพูด เช่น ผู้สอนพูดประโยคแล้วแสดงคำตอบด้วยสีหน้าท่าทางให้ผู้เรียนตอบตามลักษณะท่าทางนั้น อาจจะทำให้ผู้เรียนพูดเปลี่ยนประโยคตามที่กำหนด ให้บทบาทและคำแนะนำเกี่ยวกับชนิดของการสนทนาที่ผู้เรียนต้องเข้าไปมีส่วนร่วมด้วย ให้ฟังบทสนทนาแล้วพูดรายงานเรื่องที่ฟัง ให้แสดงเป็นผู้สัมภาษณ์ แล้วจดบันทึกข้อมูลจากการพูดสัมภาษณ์ ส่วนอีกลักษณะหนึ่งเป็นการพูดอย่างอิสระในสถานการณ์ การสื่อสารอย่างแท้จริง โดยให้ผู้เรียนบรรยายเหตุการณ์ในภาพชุด ให้พูดตามหัวข้อที่กำหนดให้ ให้พูดบรรยายวัตถุอย่างหนึ่งโดยใช้ภาษาที่เรียน การสนทนาและสัมภาษณ์ ซึ่งเป็นวิธีที่เหมาะสม นิยมใช้และเป็นธรรมชาติมากที่สุด

Finocciaro and Sako (1983 : 139-143) ได้แนะนำวิธีการทดสอบทักษะการพูดไว้ว่า ให้พูดประโยคสั้น ๆ ตามเทป ให้อ่านออกเสียงประโยคต่าง ๆ ให้บรรยายลักษณะของวัตถุสิ่งของต่าง ๆ จากภาพที่กำหนด ให้บรรยายวัตถุ เหตุการณ์ต่าง ๆ พูดตามหัวข้อที่กำหนดให้ และให้นักเรียนตอบคำถามในการสัมภาษณ์ และได้แนะนำวิธีการทดสอบทักษะการพูดไว้เพิ่มเติมอีกหลายวิธี คือ ให้อ่านข้อความ โคลง หรือบทสนทนาที่นักเรียนเคยเรียนมาแล้ว ให้พูดตามบทบาทในบทสนทนาให้ตอบคำถามประโยคต่าง ๆ ที่กำหนดให้ ให้อ่านข้อความหรือเนื้อเรื่องที่นักเรียนไม่เคยเห็นมาก่อน ให้ถามคำถามจากข้อความที่กำหนดให้ ให้เปลี่ยนรูปประโยคต่าง ๆ ตามที่กำหนดให้ ให้พูดประโยคสั้น ๆ ที่ได้ความหมายเหมือนกับที่เจ้าของภาษาใช้กัน ให้ตั้งคำถามจากเรื่องที่อ่าน ให้พูดหรือเล่าถึงสิ่งที่ควรจะทำในสถานการณ์ต่าง ๆ ให้เล่าเกี่ยวกับกิจวัตรประจำวัน ให้วิจารณ์หรือแสดงความคิดเห็นต่อเรื่องต่าง ๆ ที่ได้ฟังมา และให้วิจารณ์เรื่องที่เพื่อนพูดไปแล้ว

5.2 การประเมินผลทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

การประเมินผลทักษะการพูด มีนักการศึกษาหลายท่านเสนอแนวทางการประเมิน โดยให้ประเมินโดยกำหนดองค์ประกอบของการพูดที่จะประเมิน ดังนี้

Linder (1977 : 6-7; อ้างถึงใน ประเทือง ใจหาญ. 2546 : 31) แบ่งองค์ประกอบ การพูดเป็น 4 ด้าน คือ ความคล่องแคล่ว ความสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ ปริมาณของข้อความ ในการสื่อสาร และคุณภาพของข้อความที่นำมาสื่อสาร

Schulz and Bartz (1975 : 18-22 ; อ้างถึงใน ประเทือง ใจหาญ. 2546 : 31) แบ่งองค์ประกอบของการพูดเป็น 5 ด้าน คือ ความเข้าใจ ความคล่องแคล่ว ปริมาณของข้อมูลที่สามารถสื่อสารได้ คุณภาพของข้อความที่นำมาสื่อสาร และความพยายามในการสื่อสาร

นอกจากนี้ สำนักทดสอบทางการศึกษา กรมวิชาการ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2552 : 8-10) ได้แบ่งการประเมินทักษะของการพูดไว้ในคู่มือการสร้างเครื่องมือภาคปฏิบัติวิชาภาษา

อังกฤษ ระดับมัธยมศึกษา เป็น 5 ด้าน คือ สำเนียงการออกเสียง ความถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ คำศัพท์ สำนวน ความคล่องแคล่วในการสนทนา และความสามารถในการสื่อสาร

กล่าวโดยสรุปได้ว่า ทักษะการพูดเป็นการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายด้วยคำพูดในรูปแบบของการสื่อสารเป็นพฤติกรรมการแสดงออกที่ควรจะต้องทดสอบวัดความสามารถภาคปฏิบัติด้วยแบบทดสอบวัดตรง (Direct Test) ที่วัดสภาพที่แท้จริงของการใช้ภาษาโดยตรง สามารถทดสอบได้หลายวิธี ส่วนการประเมินผลทักษะการพูดมีนักการศึกษาหลายท่านแบ่งองค์ประกอบการพูดไว้พร้อมกำหนดเกณฑ์การประเมินให้คะแนนที่คล้าย ๆ กัน สามารถเลือกนำไปใช้ประเมินผลทักษะการพูดได้ตามความเหมาะสม

กิจกรรมละครสั้น (Skits or Sketch)

1. ความหมายของกิจกรรมละครสั้น (Skit Activities)

บทละครสั้นมีชื่อเรียกสองอย่าง คือ Skits หรือ Sketch เป็นการแสดงบทละครสั้น ๆ คล้ายกับการอ่านบทสนทนา โดยให้ผู้แสดงได้ท่องบท ฝึกซ้อมก่อนที่จะแสดงบนเวที ซึ่งมีการแต่งตัว การจัดฉาก มีจุดจบของเรื่องที่มีมักจะสร้างความประหลาดใจ หรือตลกขบขัน (Wadee Kheourai. 1995 : 136)

Hines (1980 : 1) กล่าวถึง การแสดงบทละครสั้นในหนังสือ Skits in English ว่าเป็นการแสดงแบบมีบทพูดที่มักจะมีการแสดงสดเพิ่มเข้ามาเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาอย่างอิสระ และสร้างสรรค์มากยิ่งขึ้น ด้วยการให้คิดว่าเรื่องจะดำเนินต่อไปอย่างไร หรืออาจจะใช้เรื่องเดิมแต่เปลี่ยนเวลา สถานที่ หรือตัวละคร เป็นต้น สำหรับผู้เริ่มเรียน มักจะใช้คำพูดเดิม พูดซ้ำหลายครั้ง ทำให้จำบทได้ง่ายขึ้น เป็นการนำภาษาที่เรียนมาสอนในรูปแบบของปริบท รวมไวยากรณ์ และหน้าที่ของภาษา มีขั้นตอนการสอนบทละครสั้น ดังนี้

1. แบ่งบทละครให้ทุกคน จะมี 3-4 คนได้รับบทเดียวกัน
2. วางแผนผังเวทีที่จะแสดง
3. การอ่านครั้งที่หนึ่ง ฝึกพูดตามบทเฉพาะบทของตนตามครู
4. เมื่ออ่านรอบที่สองให้เพิ่มท่าทางโต้ตอบกับเพื่อน ซึ่งเป็นตัวบอกรู้

ความหมายสิ่งที่พูด

5. หลังการอ่านรอบที่สาม อาจจะมีบางกลุ่มสามารถแสดงได้ไม่ต้องรีบร้อนต้องรอให้พร้อมจริง ๆ

6. การอ่านรอบที่ 4 จะอ่านและให้เพื่อนออกไปแสดงท่าทาง
7. ในรอบที่ 5 ให้ออกไปแสดง พูดและแสดงท่าทาง

การแก้ไขครูจะเลือกที่ผิดพลาดมาเพียงหนึ่งหรือสองข้อเท่านั้น ไม่เรียกชื่อนักเรียน แต่ใช้ชื่อตัวละครที่แสดง เน้นแก้ไขเรื่องการออกเสียงที่ถูกต้อง เพื่อให้ผู้เรียนมีความมั่นใจ ให้กลุ่มที่ยังไม่ได้แสดงไปฝึกซ้อมมาเป็นการบ้าน เพื่อแสดงในเวลาเริ่มต้นของการเรียนครั้งต่อไป

ริชนี จันทรอุไร (2543 : 15) กล่าวว่า กิจกรรมการละคร หมายถึง กิจกรรมหรือวิธีการทางการแสดงที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้แบบยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง โดยผ่านกระบวนการของศิลปะการละครในรูปแบบต่าง ๆ เช่น เกม การแสดงทำใบ้ บทบาทสมมติ การแสดงละครสด สถานการณ์จำลอง การเล่าเรื่อง การแสดงละครเป็นเรื่องซึ่งก่อให้เกิดความร่วมมือในการทำงาน สร้างความมั่นใจในตนเองและความเข้าใจซึ่งกันและกัน ทำให้ผู้เรียนสนุกและได้ค้นพบความสามารถของตนเอง มีความเข้าใจและยอมรับความสามารถของผู้อื่น เกิดแรงจูงใจในการเรียนเนื่องจากลักษณะของกิจกรรมการละครเป็นกิจกรรมที่บูรณาการทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม ความคิด จินตนาการ อย่างสร้างสรรค์

สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2545 : 64-65) พูดถึงการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร คือ กระบวนการเรียนรู้ที่ผู้สอนให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ โดยการให้ผู้เรียนแสดงละครซึ่งเป็นเรื่องราวที่จะต้องให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ตามเนื้อหา และบทละครที่ได้กำหนดไว้ตั้งแต่ต้นจนจบ ซึ่งผู้เรียนจะต้องแสดงบทบาทหรือสมมติว่าตนเองเป็นหรือสร้างทำเป็นตัวเขาเองหรือบุคคลอื่น หรือตัวละครตัวใดตัวหนึ่ง โดยจะต้องแสดงบทบาทการใช้ภาษา แสดงสีหน้าท่าทางการเคลื่อนไหวประกอบการเล่นตามบทละครที่แต่งไว้เรียบร้อยแล้ว และผู้แสดงจะไม่นำเอาบุคลิกภาพ ความรู้สึกนึกคิดของตนเองเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้อง ซึ่งจะมีส่วนทำให้เกิดผลเสียต่อการแสดงบทบาทนั้น ๆ วิธีการนี้จะทำให้ผู้เรียนได้มีประสบการณ์ในการที่จะเข้าใจในความรู้สึกเหตุผล และพฤติกรรมของผู้อื่น และจะสามารถจดจำเรื่องราวนั้นได้นาน

ทิตนา แคมมณี (2545 : 15) กล่าวว่าวิธีสอนโดยใช้การแสดงละคร คือ กระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ โดยการให้ผู้เรียนแสดงละคร ซึ่งเป็นเรื่องราวที่ต้องการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ตามเนื้อหา และบทละครที่ได้กำหนดไว้ตั้งแต่ต้นจนจบ ทำให้เรื่องราวนั้นมีชีวิตขึ้นมา และสามารถทำให้ทั้งผู้แสดง ผู้ชมเกิดความเข้าใจ จดจำเรื่องนั้นได้นาน มีชีวิตขึ้นมาและสามารถทำให้ทั้งผู้แสดง ผู้ชมเกิดความเข้าใจ และจดจำเรื่องนั้นได้นาน

สรุปได้ว่า กิจกรรมละครสั้นเป็นกิจกรรม โดยที่นักเรียนแสดงบทบาทภายใต้การสมมติตนเอง ตามบทบาทของสถานการณ์ที่สร้างขึ้น ซึ่งกิจกรรมการละครนี้ ประยุกต์มาจากการสอนการละครบนเวที เพื่อนำมาสอนทักษะการพูด ซึ่งจะเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ความสามารถของตนเองและแสดงอารมณ์ความรู้สึกให้เข้ากับบทละครที่ตนเองได้รับ สนทนาประกอบท่าทางอย่างเป็นธรรมชาติมากที่สุด และนักเรียนสามารถนำภาษานั้นไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างสมจริง

2. ประโยชน์ของการใช้กิจกรรมละครสั้นในการสอนภาษาอังกฤษ

มีประโยชน์มากต่อพัฒนาการด้านการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนเพราะว่ากิจกรรมนี้ทำให้นักเรียนมีความสนุกสนาน มีความรู้ในทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยให้นักเรียนมีความรู้ที่คงทนนั้น ควรให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการจัดการเรียนการสอน การสอนโดยใช้กิจกรรมละครสั้นภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนมัธยม นอกเหนือจากการเพิ่มทักษะการสื่อสารภาษาแล้วนักเรียนยังได้ใช้เวลาในการวิเคราะห์ระหว่างที่อ่าน ตีความและถ่ายทอดเนื้อเรื่องบทละครสู่ผู้ชม ส่งเสริมบุคลิกภาพในเรื่องความมั่นใจการแสดงออกเชิงสร้างสรรค์ การเรียนรู้ร่วมกันและความมีวินัยต่อตนเองและส่วนรวม

Kenan Flagler (2012 : 11) กล่าวว่า Skit ช่วยพัฒนาทักษะทางสังคม ให้กับนักเรียนและบุคลากรในโรงเรียนระดับกลาง (Middle school) ตลอดจนสามารถพัฒนากิจกรรมการพูดสุนทรพจน์ (Speech Activities) ตลอดจนการพูดในที่สาธารณะ (Public Speech) ได้เป็นอย่างดี

Patrice Lesco (2011 : 12) กล่าวว่า กิจกรรมนี้มีความสัมพันธ์และมีประโยชน์มากในการส่งเสริมการเรียนรู้วิชาวรรณคดีประวัติศาสตร์และศิลปะการแสดง ยิ่งไปกว่านั้น กิจกรรมละครสั้น (Skit) ยังพัฒนาทักษะการพูดของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี การจัดกิจกรรมอาจดำเนินการได้ในคาบเรียนหรือในช่วงภาคเรียนก็ได้ โดยการจัดนักเรียนเป็นคู่หรือกลุ่ม ซึ่งผู้แสดงทุกคนควรมีบทบาทและบทพูดเท่าเทียมกัน ควรมีบทเขียนให้แก่ผู้ชมและควรมีแบบประเมินหรือวิจารณ์ความสามารถด้านทักษะการพูดด้วย

กุนทีณี จำปาเรือง (2552 : 17) กล่าวว่า กิจกรรมละครสั้นมีประโยชน์และสามารถนำมาปรับเนื้อหาและความยากง่ายให้เหมาะสำหรับผู้เรียนทุกระดับชั้น และสอดคล้องกับสาระสำคัญและตัวชี้วัดของหลักสูตรภาษาอังกฤษ

สรุปได้ว่า การแสดงละครสั้นเป็นกิจกรรมที่ให้โอกาสผู้เรียนได้ฝึกซ้อมมาก่อน มีการแต่งตัวและจัดฉากประกอบการแสดงด้วย ในการแสดงอาจจะเพิ่มบทบาทเข้าไปในรูปของการแสดงสดด้วยก็ได้ เป็นการให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาที่เรียนมาในรูปของปริบท การแสดงมีขั้นตอนเป็นลำดับ โดยเริ่มตั้งแต่การแบ่งบทบาทให้ตัวละคร การวางแผนผังเพื่อจัดเวทีที่จะแสดงในการฝึกจะเริ่มจากการอ่านบทพูดก่อน ต่อมาจะฝึกอ่านบทพูดและทำท่าทางโต้ตอบกับเพื่อนด้วย ต่อมาให้อ่านบทอ่านให้เพื่อนแสดงท่าทางและขั้นสุดท้ายให้แสดงละครทั้งพูดและแสดงท่าทางด้วย ครูจะคอยช่วยในเรื่องการออกเสียงที่ถูกต้อง และให้โอกาสแก่ผู้เรียนทุกคนได้มีส่วนร่วมในการแสดง

3. ขั้นตอนในการสอนกิจกรรมละครสั้น (Steps in Teaching Skit Activities)

สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2545 : 66-69) ได้สรุปขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงละคร ดังนี้

3.1 ชั้นเตรียมการ

3.1.1 ผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันอภิปรายถึงวัตถุประสงค์ของการที่จะใช้บทละครเพื่อการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด

3.1.2 ผู้สอนเตรียมบทละครไว้ให้ผู้เรียนแสดงตั้งแต่ต้นจนจบ โดยอาจให้โอกาสผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเลือกเรื่องราวที่จะแสดงบทพูดของตัวละครต่าง ๆ

3.1.3 ผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันศึกษาเนื้อหา เรื่องราวจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ เพื่อให้ได้เนื้อหา เรื่องราวที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด หรืออาจต้องแสวงหาผู้ที่มีความรู้และประสบการณ์ หรือความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ มาให้คำปรึกษา

3.2 ชั้นศึกษาบทละครและเลือกผู้แสดง

3.2.1 ผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันศึกษาและทำความเข้าใจบทละคร

3.2.2 ผู้สอนและผู้เรียนช่วยกันพิจารณาคัดเลือกผู้แสดง โดยคำนึงถึงความเหมาะสม ความสามารถของผู้เรียนกับบทบาทที่จะมอบให้แสดง ควรจะเลือกผู้ที่มีบุคลิกลักษณะตรงกับเรื่อง และมีความหมายที่จะตีบทแตก รวมทั้งผู้แสดงต้องสมัครใจ หรือเต็มใจที่จะแสดงด้วย

3.3 ชั้นศึกษาบทซ้อมการแสดง เตรียมวัสดุอุปกรณ์ และผู้ชมการแสดง

3.3.1 ผู้แสดงแต่ละคนจะต้องศึกษาเรื่องราว และบทบาทของตนให้ลึกซึ้ง จดจำ และฝึกซ้อมบทบาทของตนให้คล่อง

3.3.2 จัดให้มีการฝึกซ้อมร่วมกัน เพราะหลังจากฝึกซ้อมแล้ว บางกรณีอาจจะมี ความจำเป็นต้องเปลี่ยนผู้แสดง หากพบว่าผู้ที่ถูกเลือกไว้ไม่มีความสามารถแสดงได้ดีพอที่จะสื่อ ความหมายได้ตรงกับเรื่องราวหรือเนื้อหาที่เป็นจุดประสงค์สำคัญของการเรียนรู้

3.3.3 ผู้สอนควรจัดแบ่งงาน หรือมอบความรับผิดชอบให้แก่ผู้เรียนที่ไม่ได้แสดง เฉพาะโดยปกติการเรียนรู้โดยการใช้นแสดงละครนั้น ผู้เรียนจะไม่ได้แสดงทั้งหมด ผู้ที่ไม่ได้แสดงก็จะเป็นผู้ชมการแสดง

3.4 ชั้นแสดง

3.4.1 ผู้แสดงจะต้องตั้งใจทำการแสดงตามบทบาทและขั้นตอนที่กำหนดให้ดีที่สุด

3.4.2 ผู้สอนและผู้ชมการแสดง ควรชมการแสดงด้วยความตั้งใจ ให้กำลังใจผู้แสดง เช่น ปรบมือ

3.4.3 ผู้ชมจะต้องตั้งใจสังเกตการณ์แสดงในประเด็นที่สำคัญ ที่ผู้สอนแนะนำ

3.5 ชั้นอภิปรายและสรุป

ผู้สอนและผู้เรียนอภิปรายร่วมกัน โดยมุ่งถึงการอภิปรายเรื่องราวที่แสดงออกมา ความสามารถของผู้แสดงและประเด็นที่เป็นเนื้อหาสาระสำคัญของการเรียนรู้

Mel Gibson Rant (2012 : 15) ได้เสนอ 7 ขั้นตอนในการสอนละครสั้น ดังนี้

1. ขั้นร่วมระดมสมองเพื่อร่างบทโดยเริ่มจากให้นักเรียนร่วมระดมสมอง อาจเริ่มจากการพิจารณาความสามารถของผู้แสดง (นักเรียน) ไว้ในใจเสียก่อนว่าใครเหมาะกับบทใด หรือบางที่อาจจะร่างโครงเรื่องว่าจะดำเนินไปอย่างไร ซึ่งขั้นนี้เป็นการร่างโครงเรื่องแบบคร่าว ๆ
2. ขั้นขัดเกลารบท การขัดเกลารบทนี้รวมไปถึงการจัดลำดับตัวละคร (การออก-นำเสนอของตัวละคร) ให้มีความต่อเนื่องและน่าสนใจ ขั้นตอนนี้ต้องพิถีพิถันในเรื่องความถูกต้องของภาษา เนื้อหา ตลอดจนรูปแบบของบททุกบรรทัด เพราะไม่มีนักแสดงคนใดต้องการเปลี่ยนบทที่ยาว ๆ บ่อย โดยเฉพาะการทดลองแสดงบทบาทครั้งแรก
3. ขั้นควบคุมการฝึกซ้อมของนักแสดงทุกคน ผู้สอนหรือผู้ควบคุมการแสดงต้องเดินดูรอบ ๆ แม้ว่าจะเป็นการค้นหานักแสดงที่มีความสามารถหรือพรสวรรค์แต่ครูผู้สอนต้องค้นหานักแสดงที่ไว้ใจได้ น่าเชื่อถือ หมั่นฝึกซ้อม ไม่ใช่ขาดการฝึกซ้อมบ่อย ๆ (โดยเฉพาะการแสดงบนเวทีสำคัญ ๆ)
4. ขั้นจัดเวลาในการฝึกซ้อมให้ชัดเจน โดยเริ่มจากการฝึกซ้อมที่ใช้เวลาสั้น ๆ เพื่อไม่ให้นักแสดงหงุดหงิดและต้องแน่ใจว่านักแสดงทุกคนฝึกซ้อมนอกเวลาด้วยตนเอง
5. ขั้นวางแผนด้านอุปกรณ์ ประกอบการแสดง ฉากหรือเวที ละครสั้นบางเรื่องอาจไม่ต้องการฉากหรืออุปกรณ์ ประกอบการแสดงผลของการแสดงก็ดี แต่บางเรื่องอาจจำเป็นจริง ๆ ที่ต้องใช้ฉากหรืออุปกรณ์ดังกล่าว จริง ๆ แล้วจากคำนิยามของละครสั้นนั้นไม่จำเป็นต้องใช้สิ่งดังกล่าวมาก แต่บางทีก็ต้องทำเพื่อให้ละครมีความสมจริง
6. ขั้นฝึกอย่างต่อเนื่อง ถ้าเป็นละครเต็มรูป ก็จำเป็นต้องมีฉากหรืออุปกรณ์ ประกอบการแสดง
7. ขั้นจัดหาสถานที่ในการแสดงและทำการแสดง ครูอาจมีการบันทึกเป็นภาพยนตร์เอาไว้ เมื่อทุกอย่างได้รับการวางแผนและจัดระบบ งานการแสดงก็จะสำเร็จด้วยดี และที่สำคัญต้องมีความคิดสร้างสรรค์และเสนองานที่เตรียมการอย่างเต็มที่

จะเห็นได้ว่าการที่จะใช้กิจกรรมละครสั้น (Skit) ในการเรียนการสอนให้ได้ผลนั้นจะต้องเตรียมการให้พร้อมทุกด้าน ทั้งด้านตัวครู ผู้เรียน สถานที่ การดำเนินกิจกรรมและการแก้ปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้น ซึ่งถ้ามีการเตรียมความพร้อมไว้ดีก็จะได้ประโยชน์จากการนำกิจกรรมการแสดงละครสั้นมาใช้ ซึ่งในการศึกษาครั้งนี้ผู้ศึกษาได้จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้โดยการบูรณาการขั้นตอนการสอนละครสั้น 7 ขั้นตอนของ Mel Gibson Rant (2012 : 10) กับเทคนิคการสอนพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารดังที่กล่าวมาแล้ว

4. การประเมินประสิทธิภาพของบทเรียนที่ใช้กิจกรรมละครสั้น (Skit)

Wessels (1987 : 127) เสนอวิธีการประเมินประสิทธิภาพของบทเรียนที่ใช้ละครสั้นว่าบรรลุจุดประสงค์ที่ตั้งไว้หรือไม่เพียงใด โดยการตอบคำถาม 2 ข้อ ดังต่อไปนี้คือ

1. ละครสั้น (Skit) ที่ใช้สอนนั้น สามารถเปลี่ยนความคิดเห็นที่มีต่อภาษาเป้าหมายให้เป็นไปในแง่บวกได้หรือไม่ ผู้เรียนได้รับความสนุกสนานจากการจัดกิจกรรมหรือไม่ กิจกรรมช่วยให้บรรลุเป้าหมายของการเรียนหรือไม่ มีความเหมาะสมกับประสบการณ์ของผู้เรียน สอดคล้องกับสถานการณ์ในชีวิตจริง และผู้เรียนมีความพร้อมทั้งร่างกายและจิตใจในการทำกิจกรรมเพียงใด และถ้าหากเป็นคำตอบรับก็แสดงว่ากิจกรรมนั้นบรรลุเป้าหมายที่วางไว้

2. ละครสั้น (Skit) ช่วยให้นักเรียนต้องการพูดในสถานการณ์ที่ทำให้อยากพูดหรือไม่ สามารถประเมินได้จากคำถามว่าสถานการณ์หรือปัญหาที่จัดให้ผู้เรียน ส่งเสริมความรับผิดชอบของผู้เรียนหรือไม่ หรือกิจกรรมนั้นส่งเสริมการมีส่วนร่วมของนักเรียนทุกคนรวมทั้งนักเรียนที่ไม่กล้าแสดงออกหรือมีความสามารถน้อยหรือไม่ ถ้าหากเป็นคำตอบรับก็แสดงว่ากิจกรรมนั้นส่งเสริมให้นักเรียนมีความต้องการที่จะพูด

นอกจากนี้ Chang (1990 : 50) ได้นำการประเมินผลกิจกรรมละครสั้นของ Hayman (1977) มาใช้ในการเรียนการสอน เสนอแนะไว้ว่า ครูอาจจะประเมินผลกิจกรรมละครสั้นในหัวข้อต่อไปนี้คือ การพูดบทสนทนา การออกเสียง น้ำเสียง ภาษาท่าทาง ลักษณะตัวละคร เครื่องแต่งกาย อุปกรณ์ประกอบที่เหมาะสมกับตัวละครและเนื้อเรื่อง

สรุปได้ว่า ผู้สอนสามารถประเมินได้ว่า บทเรียนที่ใช้กิจกรรมละครสั้น (Skit) จะประสบความสำเร็จมากน้อยเพียงใด สามารถประเมินได้จาก การออกเสียงบทสนทนา คำ การร่วมมือในการทำงานเป็นกลุ่มเพื่อสร้างบทละครสั้น การตกแต่งฉาก อุปกรณ์ประกอบ ความสามารถในการฟัง การพูดตอบโต้ความพรั่งพรูในการใช้ภาษาและความถูกต้องในการใช้ภาษา เป็นต้น

ประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้

เผซิณู กิจระการ (2544 : 46-51) ได้ศึกษาไว้ว่า การหาประสิทธิภาพของสื่อการเรียนการสอนใด ๆ มีกระบวนการที่สำคัญอยู่ 2 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนการหาประสิทธิภาพตามวิธีการหาประสิทธิภาพเชิงเหตุผล (Rational Approach) และขั้นตอนการหาประสิทธิภาพตามวิธีการหาประสิทธิภาพเชิงประจักษ์ (Empirical Approach) ทั้งสองวิธีนี้ต้องทำควบคู่กันไปจึงจะมั่นใจได้ว่าสื่อหรือเทคโนโลยีการเรียนการสอนที่ผ่านกระบวนการหาประสิทธิภาพจะเป็นที่ยอมรับได้ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. วิธีการหาประสิทธิภาพเชิงเหตุผล (Rational Approach)

กระบวนการนี้เป็นการหาประสิทธิภาพโดยใช้หลักของความรู้และเหตุผลในการตัดสินคุณค่าของสื่อการเรียนการสอน โดยอาศัยผู้เชี่ยวชาญ (Panel of Experts) เป็นผู้พิจารณาตัดสินคุณค่า ซึ่งเป็นการหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และความเหมาะสมในด้านความถูกต้องของการนำไปใช้ (Use Ability) ผลจากการประเมินของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนนำมาหาประสิทธิภาพโดยใช้สูตรดังนี้

$$CVR = \frac{2N_e - 1}{N}$$

เมื่อ CVR แทน ประสิทธิภาพเชิงเหตุผล (Rational Approach)

N_e แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญที่ยอมรับ (Number of Panelists Who Had Agreement)

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด (Total Number of panelists)

ผู้เชี่ยวชาญจะประเมินสื่อการเรียนการสอนตามแบบประเมินที่สร้างขึ้นในลักษณะของแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) นิยมใช้มาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ นำค่าเฉลี่ยใช้จากการประเมินของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนไปแทนค่าในสูตร สำหรับค่าเฉลี่ยผู้เชี่ยวชาญที่ยอมรับจะต้องอยู่ในระดับมากขึ้น ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.50 ถึง 5.00 ค่าที่คำนวณได้ต้องสูงกว่าที่ปรากฏในตารางตามจำนวนของผู้เชี่ยวชาญที่ยอมรับว่าสื่อมีประสิทธิภาพถ้าได้ค่าไม่ถึงเกณฑ์ที่กำหนด จะต้องปรับปรุงแก้ไขสื่อและนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาใหม่

2. วิธีการหาประสิทธิภาพเชิงประจักษ์ (Empirical Approach)

วิธีการนี้จะนำสื่อไปทดลองใช้กับกลุ่มผู้เรียนเป้าหมายการหาประสิทธิภาพของสื่อ เช่น บทเรียนคอมพิวเตอร์ (CAI) บทเรียนโปรแกรม ชุดการสอน แผนการสอน แบบฝึกทักษะ เป็นต้น ส่วนมากใช้วิธีการหาประสิทธิภาพด้วยวิธีนี้ ประสิทธิภาพที่วัดส่วนใหญ่จะพิจารณาจากเปอร์เซ็นต์การทำแบบฝึกหัดหรือกระบวนการเรียนหรือแบบทดสอบย่อยโดยแสดงเป็นค่าตัวเลข 2 ตัว เช่น $E_1/E_2 = 80/80$, $E_1/E_2 = 90/90$ เป็นต้น

เกณฑ์ 80/80 ในความหมายที่ 1 ตัวเลข 80 ตัวแรก (E_1) คือผู้เรียนทั้งหมดทำแบบฝึกหัดหรือแบบทดสอบย่อย ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ถือเป็นประสิทธิภาพของกระบวนการ ส่วนตัวเลข 80 ตัวหลัง (E_2) คือผู้เรียนทั้งหมดที่ทำแบบทดสอบหลังเรียน (Posttest) ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ส่วนการหาค่า E_1 และ E_2 ใช้สูตรดังนี้

$$E_1 = \frac{\sum X}{\frac{N}{A}} \times 100$$

เมื่อ E_1 แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการเรียนการสอน
 $\sum X$ แทน คะแนนรวมของการทดสอบย่อยและพฤติกรรมการเรียน
 A แทน คะแนนเต็มของแบบทดสอบย่อยและพฤติกรรมการเรียนรวมกัน
 N แทน จำนวนผู้เรียนทั้งหมด

$$E_2 = \frac{\sum Y}{\frac{N}{B}} \times 100$$

เมื่อ E_2 แทน ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
 $\sum Y$ แทน คะแนนรวมจากการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน
 B แทน คะแนนเต็มของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน
 N แทน จำนวนผู้เรียนทั้งหมด

เกณฑ์ 80/80 ในความหมายที่ 2 ตัวเลข 80 ตัวแรก (E_1) คือจำนวนผู้เรียนร้อยละ 80 ทำแบบทดสอบหลังเรียน (Posttest) ได้คะแนนร้อยละ 80 ทุกคน ส่วนตัวเลข 80 ตัวหลัง (E_2) คือผู้เรียนทั้งหมดที่ทำแบบทดสอบหลังเรียนครั้งนั้นได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 เช่น มีนักเรียนทั้งหมดคือ 32 คน แต่ละคนได้คะแนนจากการทดสอบหลังเรียนถึงร้อยละ 80 (E_1) ส่วน 80 ตัวหลัง (E_2) คือผลการทดสอบหลังเรียนของผู้เรียนทั้งหมด (40 คน) ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80

เกณฑ์ 80/80 ในความหมายที่ 3 ตัวเลข 80 ตัวแรก (E_1) คือจำนวนผู้เรียนร้อยละ 80 ทำแบบทดสอบหลังเรียน (Posttest) ได้คะแนนร้อยละ 80 ส่วนตัวเลข 80 ตัวหลัง (E_2) คือคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ที่ผู้เรียนทำเพิ่มขึ้นจากแบบทดสอบหลังเรียน (Posttest) โดยเทียบกับคะแนนที่ได้ก่อนเรียน (Pretest) ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 10 แสดงว่าแตกต่างจากคะแนนเต็ม (ร้อยละ 100) เท่ากับ 90 ถ้าผู้เรียนทั้งหมดทำแบบทดสอบหลังเรียน (Posttest) ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 85 แสดงว่าความแตกต่างของ 2 ครั้งนี้ (ก่อนเรียนกับหลังเรียน) เท่ากับ $85 - 10 = 75$ ดังนั้นค่าของ $E_2 = (75 / 90) \times 100 = 83.33\%$ ถือว่าสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ($E_2 = 80$)

เกณฑ์ 80/80 ในความหมายที่ 4 ตัวเลข 80 ตัวแรก (E_1) คือผู้เรียนทั้งหมดทำแบบทดสอบหลังเรียนได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ส่วนตัวเลข 80 ตัวหลัง (E_2) หมายถึงผู้เรียนทั้งหมดทำแบบทดสอบหลังเรียนแต่ละข้อถูกมีจำนวนร้อยละ 80 (ถ้าผู้เรียนทำข้อสอบข้อใดถูก

มีจำนวนผู้เรียนไม่ถึงร้อยละ 80 แสดงว่าสื่อไม่มีประสิทธิภาพและชี้ให้เห็นว่าจุดประสงค์ที่ตรงกับข้อนี้มีความบกพร่อง)

สรุปได้ว่า เกณฑ์ในการหาประสิทธิภาพของสื่อการเรียนการสอนจะนิยมตั้งเป็นตัวเลข 3 ลักษณะคือ 80/80 85/85 และ 90/90 ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับธรรมชาติของวิชาและเนื้อหาที่นำมาสร้างสื่อ นั้น ถ้าเป็นวิชาที่ค่อนข้างยากก็อาจตั้งเกณฑ์ไว้ 80/80 หรือ 85/85 สำหรับวิชาที่มีเนื้อหาง่ายก็อาจตั้งเกณฑ์ไว้ 90/90 เมื่อคำนวณแล้วค่าที่ถือได้ว่าใช้ได้คือ 87.5/87.5 หรือ 87.5/90 เป็นต้น

ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจ

1. ความหมายของความพึงพอใจ

ความหมายของความพึงพอใจ (Satisfaction) มีนักวิชาการต่าง ๆ ได้ให้ความหมายไว้หลายท่าน ดังนี้

ประสาท อิศรปริดา (2546 : 300) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง พลังที่เกิดจากพลังทางจิตที่มีผลไปสู่เป้าหมายที่ต้องการของมนุษย์

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2543 : 130) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ความพึงพอใจในการทำงาน หมายถึง ความรู้สึกรวมของบุคคลที่มีต่อการทำงานในทางบวกเป็นความสุขของบุคคลที่เกิดจากการปฏิบัติและได้รับผลตอบแทนคือผลที่เป็นความพึงพอใจที่ทำให้บุคคลเกิดความรู้สึกกระตือรือร้นมีความมุ่งมั่นที่จะทำงานมีขวัญและกำลังใจสิ่งเหล่านี้จะมีผลต่อประสิทธิภาพและประสิทธิผลของงานรวมทั้งการส่งผลต่อความสำเร็จขององค์กร

ศิริวรรณ เสรีรัตน์และคณะ (2542 : 728) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ความพึงพอใจในการทำงาน หมายถึง กระบวนการแสวงหาทางเลือกที่สามารถยอมรับได้มากกว่าที่จะเป็นทางเลือกที่เหมาะสม

สร้อยตระกูล ติวยานนท์ (2542 : 133) ได้ให้ความหมายไว้ว่าความพึงพอใจในการทำงาน หมายถึง ทศนคติเจตคติหรือความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบโดยเฉพาะของผู้ปฏิบัติงาน ซึ่งเกี่ยวกับงาน

มนตรี ฉะยบแหลม (2536 : 7) กล่าวว่าความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกมีความสุขเมื่อเราได้รับผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมาย (Goals) ความต้องการ (Want) หรือแรงจูงใจ (Motivation)

สรุปได้ว่าความพึงพอใจหมายถึงอารมณ์ท่าทีหรือความรู้สึกของบุคคลต่อองค์ประกอบกิจกรรมหรืองานที่ปฏิบัติในทางบวกเพื่อให้เกิดความพึงพอใจ โดยมีพฤติกรรมที่แสดงออกมาหรือไม่แสดงออกมาในลักษณะที่แตกต่างกันของบุคคล

2. แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวกับความพึงพอใจ

ประสาธ อิศรปริดา (2546 : 310) ได้ศึกษาแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวกับความพึงพอใจของมาสโลว์ (Maslow's The Human Needs Theory) ไว้ว่าทุกคนมีความต้องการอยู่เสมอและไม่มีที่สิ้นสุด เมื่อได้รับความต้องการอย่างหนึ่งจะต้องการอีกอย่างหนึ่งซึ่งมีลักษณะความต้องการ 5 ระดับ ได้แก่

1. ความต้องการทางสรีระ (Basic Physiological Needs) เป็นความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์ ได้แก่ ความต้องการด้านอาหาร อากาศ น้ำ อุณหภูมิ การหลับนอน การขับถ่าย ที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค การพักผ่อน ความต้องการทางเพศ เป็นต้น
2. ความต้องการความปลอดภัยและมั่นคง (Safety and Security Needs) เป็นความต้องการให้ตนเองปลอดภัยจากอันตรายทุกด้าน ความต้องการความมั่นคงในการทำงาน ตลอดจนความมั่นคงทางฐานะเศรษฐกิจ
3. ความต้องการทางด้านสังคม (Social or Belongingness Need) เป็นความต้องการความรัก อยากให้เป็นที่รักยอมรับจากกลุ่ม ต้องการความรักและมีส่วนร่วมในกลุ่ม ให้กลุ่มยอมรับตน เช่น กลุ่มครอบครัว กลุ่มสังคม
4. ความต้องการที่จะได้รับการยกย่องจากผู้อื่น (Self Esteem Needs) เป็นความต้องการที่จะให้ผู้อื่นยกย่องตน เป็นความปรารถนาของบุคคลที่จะทำให้เกิดพฤติกรรมต่าง ๆ
5. ความต้องการจะบรรลุถึงความต้องการของตนเองอย่างแท้จริง (Self Actualization) เป็นความต้องการขั้นสูงสุดของมนุษย์ เช่น ความต้องการอยากเป็นหัวหน้าสูงสุดของหน่วยงาน ความต้องการอยากเด่นอยากดังในทางหนึ่ง

จากแนวความคิดของมาสโลว์ (Maslow) แสดงให้เห็นว่ามนุษย์ส่วนใหญ่ไม่สามารถบรรลุความต้องการในระดับการรู้จักตนเองได้ ทำให้มนุษย์มีความต้องการในระดับสูงมากขึ้น เพราะความต้องการในระดับสูงเป็นแรงผลักดันให้มนุษย์ต้องอยู่รวมกันเป็นกลุ่มและทำการสื่อสารซึ่งกันและกัน เพื่อหวังผลในส่วนหนึ่งที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนความคิดอย่างกว้างขวาง เกิดการร่วมมือกันนำไปสู่การปฏิบัติเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เป็นการสนองความต้องการต่าง ๆ ของมนุษย์นั่นเอง เมื่อมนุษย์ทุกคนมีความต้องการ และความต้องการนั้นได้รับการบริการหรือตอบสนองแล้ว ย่อมทำให้เกิดความพึงพอใจ

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2543 : 219-220) ได้เสนอทฤษฎีที่เกี่ยวกับการสร้างความพึงพอใจไว้ 3 ทฤษฎี ในที่นี้จะขอนำเสนอเพียงทฤษฎีเดียว คือ ทฤษฎีสัญชาตญาณ (Instinct Theory) เป็นทฤษฎีดั้งเดิมก่อนศตวรรษที่ 18 นักจิตวิทยามีความเชื่อว่ามนุษย์เป็นผู้มีเหตุผลสามารถควบคุมตนเองได้ ความเชื่อนี้สืบเนื่องมาจากศาสนาและศีลธรรม นอกจากนี้พวกที่เชื่อว่า

ความพอใจเป็นความสุข (Hedonistic) มีความเชื่อว่าคนเรานั้นเป็นผู้แสวงหาความสุขและพยายามหลีกเลี่ยงความทุกข์

3. องค์ประกอบที่ทำให้เกิดความพึงพอใจ

วิลยา บุตรดี (2541 : 12) ได้กล่าวถึงสิ่งที่จะช่วยกระตุ้นให้เกิดความพึงพอใจว่าสิ่งจูงใจใช้เป็นเครื่องให้บุคคลเกิดความพึงพอใจซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

สิ่งจูงใจหมายถึงองค์ประกอบต่าง ๆ ซึ่งอาจจะเป็นวัตถุหรือสภาวะใด ๆ ซึ่งจะเป็นเครื่องช่วยโน้มน้าวจิตใจทำให้บุคคลปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้เกิดความสำเร็จตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้ หรือกล่าวอีกอย่างหนึ่งคือเครื่องล่อใจนั่นเอง ซึ่งประกอบด้วย

1. สิ่งจูงใจที่เป็นวัตถุ (Material Inducement) สิ่งเหล่านี้ได้แก่เงินทองสิ่งของ
2. สภาพทางกายที่พึงปรารถนา หมายถึง การจัดสภาพแวดล้อมในการทำงาน ซึ่งจะเป็นสิ่งทำให้เกิดความสุขในการทำงาน เช่น สิ่งอำนวยความสะดวกในสำนักงาน ความพร้อมของเครื่องมือ เป็นต้น
3. ผลประโยชน์ทางอุดมคติ หมายถึง การสนองความต้องการในด้านความภูมิใจที่ได้แสดงฝีมือ การแสดงความจงรักภักดีต่อองค์กรของตน
4. ความดึงดูดใจทางสังคม หมายถึง การมีสัมพันธ์ของบุคคลในหน่วยงาน การอยู่ร่วมกันทางสังคม
5. การปรับทัศนคติและสภาพการทำงานให้เหมาะสมกับบุคคล
6. โอกาสในการมีส่วนร่วมในการทำงานคือเปิดโอกาสให้บุคคลมีส่วนร่วมในการทำงานจะทำให้เขาเป็นผู้มีความสำคัญในหน่วยงาน จะทำให้บุคคลมีกำลังใจในการทำงานมากขึ้น

สมัยศ นาวีการ (2551 : 119) กล่าวว่า การดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอน หรือความพึงพอใจ เป็นสิ่งสำคัญที่จะกระตุ้นให้ผู้เรียนทำงานที่ได้รับมอบหมายหรือต้องการปฏิบัติให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ครูผู้สอนในสภาพปัจจุบันเป็นเพียงผู้อำนวยความสะดวกหรือให้คำแนะนำปรึกษาจึงต้องคำนึงถึงความพึงพอใจในการเรียนรู้ การทำให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจในการเรียนรู้หรือปฏิบัติงานมีแนวคิดพื้นฐานที่ต่างกัน 2 ลักษณะคือ

1. ความพึงพอใจนำไปสู่การปฏิบัติงานการตอบสนองความต้องการผู้ปฏิบัติงานจนเกิดความพึงพอใจจะทำให้เกิดแรงจูงใจในการเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานที่สูงกว่าผู้ไม่ได้รับการตอบสนอง
2. ผลการปฏิบัติงานนำไปสู่ความพึงพอใจความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจและผลการปฏิบัติงานจะถูกเชื่อมโยงด้วยปัจจัยอื่น ๆ ผลการปฏิบัติงานที่ดีจะนำไปสู่ผลตอบแทนที่เหมาะสม ซึ่งในที่สุดจะนำไปสู่การตอบสนองความพึงพอใจผลการปฏิบัติงานย่อมจะได้รับการ

ตอบสนองในรูปของรางวัลหรือผลตอบแทน ซึ่งแบ่งออกเป็น ผลตอบแทนภายในและผลตอบแทนภายนอก โดยผ่านการรับรู้เกี่ยวกับความยุติธรรมของผลตอบแทน ซึ่งเป็นตัวบ่งชี้ปริมาณของผลตอบแทนที่ผู้ปฏิบัติงานได้รับ นั่นคือความพึงพอใจในงานของผู้ปฏิบัติงานจะถูกกำหนดโดยความแตกต่างระหว่างผลตอบแทนที่เกิดขึ้นจริงและการรับรู้เรื่องเกี่ยวกับความยุติธรรมของผลตอบแทนที่รับรู้แล้วความพึงพอใจย่อมเกิดขึ้น

สรุปได้ว่าความพึงพอใจในการเรียนและผลการเรียนจะมีความสัมพันธ์กันในทางบวก ทั้งนี้ขึ้นกับว่ากิจกรรมที่ผู้เรียนได้รับการตอบสนองความต้องการทางด้านร่างกายและจิตใจ ซึ่งเป็นส่วนสำคัญที่จะทำให้เกิดความสมบูรณ์ของชีวิตมากนักน้อยเพียงใด นั่นคือสิ่งที่ครูผู้สอนจะคำนึงถึงองค์ประกอบต่าง ๆ ในการเสริมสร้างความพึงพอใจในการเรียนรู้ให้กับผู้เรียน

4. การวัดความพึงพอใจ

บุญเรือง ขจรศิลป์ (2543 : 78) ให้ทัศนะเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่าทัศนคติหรือเจตคติเป็นนามธรรมเป็นการแสดงออกค่อนข้างซับซ้อน จึงเป็นการยากที่จะวัดทัศนคติโดยตรง แต่เราก็จะสามารถวัดทัศนคติโดยอ้อมได้โดยวัดความคิดเห็นของบุคคลเหล่านั้นแทน ฉะนั้นการวัดความพึงพอใจก็มีขอบเขตจำกัดด้วยอาจมีความคลาดเคลื่อนเกิดขึ้นบุคคลเหล่านี้แสดงความเห็นไม่ตรงกันกับความรู้สึกที่แท้จริง ซึ่งความคลาดเคลื่อนเหล่านี้ย่อมเกิดขึ้นได้ธรรมดาของการวัดทั่ว ๆ ไป

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2543 : 14) ได้กำหนดจุดมุ่งหมายของการวัดความพึงพอใจไว้ดังนี้

1. เพื่อจะได้เข้าใจถึงปัจจัยต่าง ๆ ทั้งด้านส่วนบุคคล ด้านงาน ด้านการจัดการที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ และความไม่พึงพอใจในการทำงาน
2. เพื่อจะได้เข้าใจถึงความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจในการทำงานกับการปฏิบัติงาน ว่าอะไรเป็นสาเหตุให้คนทำงานให้ดี
3. เพื่อให้เข้าใจถึงหน่วยงานลักษณะใดที่คนพึงพอใจและไม่พึงพอใจรวมทั้งเกี่ยวกับการจัดการและการบริหารหน่วยงานนั้น
4. เพื่อให้เข้าใจถึงผลจากการไม่พอใจงาน เช่น การขาดงาน ลางาน และการออกจากงาน รวมทั้งได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษาต่อการจัดสวัสดิการบริการต่าง ๆ ว่าจะสามารถสร้างความพึงพอใจให้กับการทำงานได้อย่างไร มาตราวัดความพึงพอใจสามารถกระทำได้หลายวิธี ได้แก่ การใช้แบบสอบถาม โดยผู้สอบถามจะออกแบบสอบถามเพื่อต้องการทราบความคิดเห็น ซึ่งสามารถทำได้ในลักษณะที่กำหนดคำตอบให้เลือกหรือตอบคำถามอิสระ คำถามดังกล่าวอาจถามความพึงพอใจในด้านต่าง ๆ เช่น การบริหารและการควบคุมงาน เงื่อนไขต่าง ๆ

เป็นต้น การสัมภาษณ์เป็นวิธีวัดความพึงพอใจทางตรงทางหนึ่งซึ่งต้องอาศัยเทคนิคและวิธีการที่ดี จึงจะทำให้ได้ข้อมูลที่เป็นจริงได้ การสังเกตเป็นวิธีการวัดความพึงพอใจโดยสังเกตพฤติกรรมของบุคคลเป้าหมายไม่ว่าจะแสดงออกจากการพูด กิริยาท่าทาง วิธีนี้จะต้องอาศัยการกระทำอย่างจริงจัง และการสังเกตอย่างมีระเบียบแบบแผน ลักษณะความพึงพอใจแบ่งตามความหมายเป็น 2 ด้าน คือ ความพึงพอใจงานโดยทั่วไป เป็นการศึกษาถึงความรู้สึกชอบของบุคคลที่มีต่อบทบาทของงาน เป็นการวัดโดยส่วนรวมถึงระดับที่บุคคลมีความพึงพอใจและมีความสุขกับงาน และความพึงพอใจในงานเฉพาะด้าน เป็นการศึกษาถึงความรู้สึกชอบพอและความพอใจของบุคคลที่มีต่องานเฉพาะด้าน เช่น รายได้ ความมั่นคง มิตรสัมพันธ์ ผู้บังคับบัญชาและความก้าวหน้า เป็นต้น

จากแนวคิดและทฤษฎีต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเสริมสร้างความพึงพอใจข้างต้น สรุปได้ว่าความพึงพอใจเป็นปัจจัยสำคัญในแต่ละหน่วยงานเพราะหากบุคคลในโรงเรียนนั้น ๆ มีความรู้สึกหรือทัศนคติที่ดีต่อการเรียนการสอน และสามารถตอบสนองความต้องการของเขาได้ ก็จะทำให้เกิดความพึงพอใจ ซึ่งเป็นผลต่อการทำให้เกิดความร่วมมือตั้งใจในการเรียนการสอนอย่างเต็มที่ ดังนั้น การสร้างบรรยากาศในการเรียนจึงเป็นหน้าที่ของครูผู้สอนและเรียน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ

รัตนา ศิริลักษณ์ (2540 : 67) ได้พัฒนาบทเรียนที่ใช้กิจกรรมละครสั้นเพื่อส่งเสริมทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนจอมทอง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษฟัง-พูด (อ 024) จำนวน 13 คน ผู้วิจัยได้สร้างบทเรียนที่ใช้กิจกรรมละครสั้นแบบไม่มีบทพูด ที่มีเนื้อหาในท้องถิ่นในการทดลองสอน ประเมินผลแล้วปรับปรุงให้ได้บทเรียนที่มีประสิทธิภาพ พบว่า บทเรียนที่ใช้กิจกรรมละครสั้นเพื่อส่งเสริมทักษะฟัง-พูด ที่พัฒนาขึ้นนี้ เป็นกิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมทักษะฟัง-พูด ได้ดี มีความเหมาะสมกับระดับความรู้ของนักเรียน และนักเรียนมีความคิดเห็นต่อบทเรียน

ธัญวรรณ ทวีสุวรรณ (2546 : 77) ได้ศึกษาผลของการจัดกิจกรรมเทคนิคละครสั้นที่มีต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนปัญญาวรคุณ เลือกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง จำนวน 33 คน สอนโดยใช้แบบฝึกกิจกรรมละครสั้น 10 กิจกรรม ทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการพูดโดยการสัมภาษณ์ แล้วนำคะแนนสอบหลังเรียนกับก่อนเรียนมาวิเคราะห์ค่าความแตกต่าง โดยใช้สถิติทดสอบแบบการจับคู่ (Match – paired t-test) ผลการวิจัยพบว่ากิจกรรมละครสั้นทำให้นักเรียนมีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

สุธินี เหลืองรุ่งเรือง (2546 : 73) ได้ทำการศึกษาผลของการใช้กิจกรรมละครสั้นในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ที่มีผลต่อผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ กลุ่มตัวอย่างได้มาอย่างเจาะจง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเรียนภาษา จำนวน 2 ห้องเรียน กลุ่มทดลองใช้แผนการสอนตามลักษณะการจัดกิจกรรมละครสั้น และกลุ่มควบคุมใช้แผนการสอนตามคู่มือครูของหนังสือแบบเรียน Odessey Book 1 ใช้เวลาการสอน 32 คาบ สอบก่อนเรียนและหลังเรียน ด้วยแบบทดสอบคู่ขนาน และวัดทัศนคติทั้งก่อนเรียนและหลังเรียน ผลการวิจัย พบว่า ผลสัมฤทธิ์ ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มที่ใช้กิจกรรมละครสั้น กับกลุ่มที่เรียนตามคู่มือครูไม่มีความแตกต่าง แต่พบว่าการใช้กิจกรรมละครสั้นสามารถกระตุ้นให้ผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาต่ำ และมีทัศนคติไม่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ มีพัฒนาการด้านการเรียน มีความกระตือรือร้น และเห็นความจำเป็นในการเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น และยังทำให้มีทัศนคติแตกต่างไปจากกลุ่มที่เรียนตามคู่มือครูด้วย

ประเทือง ใจหาญ (2546 : 177-178) ได้เปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้และไม่ใช้กิจกรรมการละคร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่กำลังเรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2544 ของโรงเรียนบ้านยางเดี่ยว จังหวัดสุรินทร์ ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย จำนวน 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แผนการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ 2 ชุด คือ แผนการสอนที่ใช้กิจกรรมการละคร และแผนการสอนที่ไม่ใช้กิจกรรมการละคร แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ผลการวิจัย พบว่า ความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนทั้งสองกลุ่มสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

พนิดา พาโสมมนัสสกุล (2556 : 97-98) ที่ได้ศึกษาผลการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมละครสั้น (Skit) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 กลุ่มตัวอย่าง คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/13 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 โรงเรียนกาฬสินธุ์พิทยาสรรพ์ จังหวัดกาฬสินธุ์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 24 จำนวน 36 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า มี 3 ชนิด คือ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมละครสั้น กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 8 แผน ซึ่งมีค่าเฉลี่ยของระดับคุณภาพโดยรวมเท่ากับ 4.77 มีคุณภาพและความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมละครสั้น

เป็นชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกเฉลี่ยเท่ากับ 0.39 ค่าความเชื่อมั่น ทั้งฉบับเท่ากับ 0.91 3) แบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษจำนวน 20 ข้อ ซึ่งเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00 ค่าความเชื่อมั่น ทั้งฉบับเท่ากับ 0.77 ผลการศึกษา พบว่า 1) แผนการจัดการเรียนรู้ด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมละครสั้น ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ผู้ศึกษาค้นคว้าสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ เท่ากับ 88.95 / 85.65 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 70/70 ที่ตั้งไว้ 2) ผลการเปรียบเทียบความสามารถ ด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จากการทำ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 คะแนนสอบก่อนเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 14.17 คะแนนสอบหลังเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 25.69 แสดงว่านักเรียนมีความ สามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .05 3) ระดับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมละครสั้นอยู่ในระดับมากที่สุด

2. งานวิจัยต่างประเทศ

Carver (2011 : 125) ได้ศึกษาการสร้างบทสนทนาในหัวข้อที่ใกล้ตัวหรือเกี่ยวข้องกับ ชีวิตประจำวัน พบว่า การให้นักเรียนช่วยกันสร้างบทสนทนาในหัวข้อที่ใกล้ตัว หรือเกี่ยวข้องกับ ชีวิตประจำวัน เช่น My Family Vacation, The First Day of School Year หรือ Camping เป็นต้น โดยครูและนักเรียนอาจช่วยกันสร้างประเด็นปัญหาเพื่อนำไปสู่การสร้างบทสนทนาของ บทละครสั้น เช่น เมื่อพลาดเที่ยวบินที่จะไปถึงจุดหมายปลายทางโดยตรง แล้วจะอย่างไร แล้วถามความเห็นที่ใครควรจะได้รับบทบาทใด เช่น เป็นพ่อ แม่ ลูกชาย ลูกสาว แล้วช่วยกันสร้าง บทละคร โดยเน้นความคิดสร้างสรรค์ ความสนุก การมีอารมณ์ขัน และเพิ่มเทคนิคละครเข้าไป ทำให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ภาษาได้ดี เกิดความสนุกสนานและมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษา

Patric (2011 : 168) ทำการวิจัยเรื่อง Skit ทำการศึกษาการใช้กิจกรรมละครสั้น (Skit) พบว่า กิจกรรมนี้มีความสัมพันธ์และมีประโยชน์มากในการส่งเสริมการเรียนรู้วรรณคดี ประวัติศาสตร์ และศิลปะการแสดง ยิ่งไปกว่านั้น ละครสั้น (Skit) ยังพัฒนาทักษะการพูดของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี การจัดกิจกรรมอาจดำเนินการได้ในคาบเรียนหรือในช่วงภาคเรียนก็ได้โดย การจัดนักเรียนเป็นคู่หรือกลุ่ม ซึ่งผู้แสดงทุกคนควรมีบทบาทและบทพูดเท่าเทียมกัน ควรมีบทเขียน ให้แก่ผู้ชม และควรมีแบบประเมินหรือวิจารณ์ความสามารถด้านทักษะการพูดด้วย

Wolf (1994 : 7-44) ทำการวิจัยเรื่อง Learning to Act/Acting to Learn : Children as Actors, Critics and Characters in Classroom Theatre ศึกษาเกี่ยวกับนักเรียนที่เรียน

ซ่อมเสริมการอ่าน ที่เรียนด้วยการแปลบทอ่าน แล้วนำบทอ่านมาแสดงเป็นละคร กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนระดับ 3 และ 4 ผู้วิจัยได้เข้าสังเกตการณ์บันทึกเสียงและวิดีโอ สัมภาษณ์ และ วิเคราะห์งานแปลของนักเรียน ผลการวิจัยพบว่าผู้เรียนได้เรียนรู้บทบาทของตัวละคร การวิจารณ์ และการประเมินผลการแสดงของตนเองและผู้อื่น นักเรียนได้มีการแสดงออกอย่างเสรีเป็นธรรมชาติ โดยไม่มีความรู้สึกติดขัด

Straus (1991 : 4239–A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง Drama and Generic Skills : The Movement of Skills from the Drama to the Workplace ทำการศึกษาว่า การเรียนรู้ใน ชั้นเรียนจะนำไปใช้ให้เป็นประโยชน์นอกชั้นเรียนได้หรือไม่ ผู้วิจัยได้นำกิจกรรมละครมาใช้เพื่อ สอนทักษะต่าง ๆ ทำการสังเกตเป็นกรณีศึกษา ผลของการวิจัยสรุปได้ว่า การใช้กิจกรรมละครสั้น ทำให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการพูดบุคลิกภาพของ ตัวเองและการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น เช่น เกิดแรงจูงใจ การเป็นผู้นำ การเจรจา การแก้ปัญหา การเลือกพฤติกรรมให้เหมาะสม การจัดการด้วยตนเอง และการสื่อสาร

Robin (1988 : 1549 ; อ้างถึงใน พัทรินทร์ อุทัยฉัตร. 2537 : 86) ได้ศึกษาถึง ประโยชน์ ของการใช้กิจกรรมละครสั้นในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ และงานวิจัยได้แสดง ให้เห็นว่า นักเรียนระดับมัธยมศึกษาที่ใช้กิจกรรมละครสั้นมีประสบการณ์ในด้านความคิดที่เป็น ลำดับ อารมณ์ที่มั่นคง ลดความหวาดกลัว มากกว่านักเรียนที่ไม่ได้ใช้กิจกรรมละครสั้น รูปแบบ ของกิจกรรมละครสั้นที่นำมาใช้ในห้องเรียน เช่น การแสดงสด บทบาทสมมุติ การใช้กิจละครสั้น ในชั้นเรียน ทำให้ครูผู้สอนมีบทบาทในการเป็นผู้อำนวยความสะดวกมากกว่าเป็นผู้บงการ ผู้สอน เป็นแหล่งความรู้ เป็นผู้ประสานงาน ผู้แนะแนวทางโดยการตั้งหัวข้อให้นักเรียนเป็นผู้เลือกในทาง ปฏิบัติ ครูที่สอนภาษาอังกฤษจะต้องค้นหาวิธีใช้กิจกรรมละครสั้น ที่สามารถทำให้การเรียนการสอน มีประสิทธิภาพที่ดีที่สุด

Schmidt, Goforth and Drew (1975 : 111) ได้ทำการวิจัยเรื่อง Creative Dramatics and Creativity โดยทำการทดลองให้นักเรียนชั้นอนุบาล 2 กลุ่ม เรียนด้วยวิธีที่ แตกต่างกัน คือกลุ่มทดลองเรียนโดยใช้กิจกรรมละครสั้นเป็นเวลา 16 คาบ และกลุ่มทดลองเรียน ด้วยวิธีเดิมตามปกติ ผลการทดลองพบว่า กลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้กิจกรรมละครสั้น ได้คะแนน ในการทำแบบทดสอบด้านความคิดสร้างสรรค์ 2 ฉบับ คือ ด้านคำพูด และการสังเกต สูงกว่ากลุ่ม ควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

Ridel (1975 : 3551–A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง An Investigation of the Effects of Creative Dramatics on Ninth Grade Students โดยใช้กิจกรรมละครสั้นสอนนักเรียน ชั้นมัธยมปีที่ 3 หรือ เกรด 9 เพื่อสำรวจทัศนคติที่มีต่อภาษาอังกฤษ และดูความเปลี่ยนแปลง ทางพฤติกรรมด้านต่าง ๆ ผลการวิจัยพบว่า การใช้กิจกรรมละครสั้น มีผลต่อการพัฒนาด้าน

จินตนาการและการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยที่คะแนนก่อนและหลังการทดลองมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

Maranon (1980 : 124 A) ทำการวิจัยเรื่อง A Descriptive Analysis of Program of Creative Dramatics with a Bilingual/Bicultural Content Spanish/English : Implications for English Oral Language Development of Mexican American Children เพื่อเปรียบเทียบการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการละคร กับนักเรียนที่เรียนตามปกติ และชั้นเรียนที่จัดขึ้นตามความสนใจ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้ฝึกปฏิสัมพันธ์ในกิจกรรมการละครมีความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะทักษะด้านการพูดและการเขียนดีกว่าอีกสองกลุ่มที่ไม่ได้ใช้กิจกรรมการละครอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

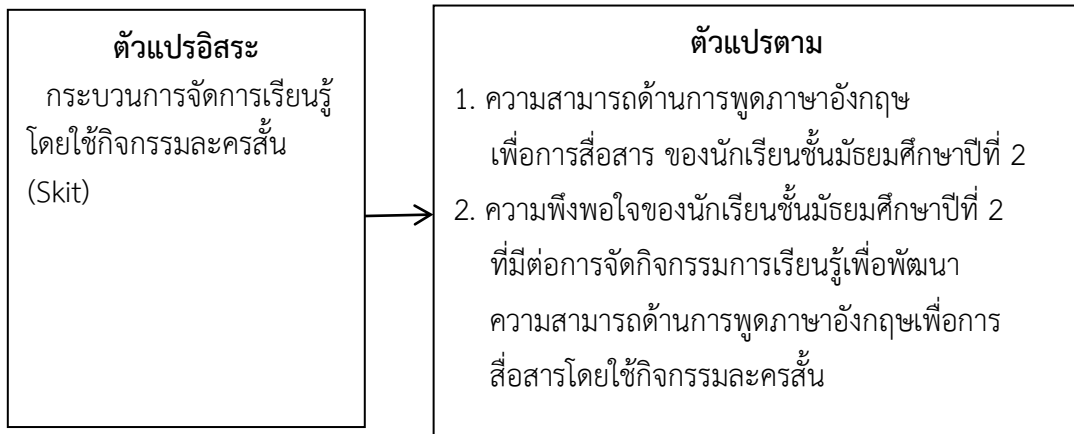
การศึกษาและดำเนินกิจกรรมละครสั้น (Skit) ของหมวดภาษาอังกฤษโรงเรียนแลมพ์-เทค เป็นการเล่าเรื่อง/นำเสนอด้วยการแสดงละครสั้น ๆ โดยผู้แสดง 2 คน หรือมากกว่าก็ได้ โดยปกตินักเรียนนักศึกษาจะพูดและแสดงตามบทที่ได้เขียนไว้ล่วงหน้า เพื่อสื่อถึงปัญหาหรือสถานการณ์ที่ไปศึกษามาที่มีวัตถุประสงค์เพื่อเกริ่นให้เห็นถึงประเด็นอันจะนำไปสู่การอภิปรายต่อไป และเพื่อนำเสนอเหตุการณ์ที่เห็นว่าสำคัญน่าฟังจากสิ่งที่ได้รับชมมาจากภาพยนตร์ หรือจากการที่ได้ไปสนทนา ได้ไปสัมผัสเห็นเหตุการณ์มา และนำมาแสดงเพื่อเสนอให้กับกลุ่มหรือคณะได้ทราบซึ่งมีข้อดีหลายประการ เช่น เป็นการสร้างความสนใจอย่างมีชีวิตชีวาและกระตุ้นให้เกิดการสนทนาหรือถกปัญหานั้น ๆ ได้ ละครสั้นแสดงให้เห็นถึงลักษณะสถานการณ์ และสร้างความรู้สึกร่วมให้กับผู้ฟังผู้ชมได้ อีกทั้งละครสั้นทำให้ผู้ฟังเกิดการมีส่วนร่วมอย่างมีชีวิตชีวาได้ ซึ่งอาศัยคนเพียงกลุ่มเล็ก ๆ เท่านั้น

อย่างไรก็ตามการดำเนินกิจกรรมละคร ที่โรงเรียนก็มีข้อจำกัด ได้แก่ อาจทำให้เข้าใจผิดได้หากผู้แสดง แสดงเกินจริงไป (Over-acting) ชุดเสื้อผ้าและอุปกรณ์แม้จะจัดเตรียมเพียงเท่าที่จำเป็น แต่ก็ต้องยอมรับว่าอาจต้องใช้เวลามากกับการเตรียมเสื้อผ้าและอุปกรณ์ดังกล่าวและต้องควรระวังการเสริมเรื่องที่ซับซ้อนและการแสดงที่อาจกระทบต่อผู้ฟัง

จากงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศที่กล่าวมาสรุปได้ว่า กิจกรรมละครสั้นช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกใช้ภาษาสื่อสารมากขึ้น เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยมีครูเป็นผู้ควบคุมดูแลอำนวยความสะดวก ช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะต่าง ๆ โดยเฉพาะทักษะการพูด ทำให้มีความมั่นใจ เกิดแรงจูงใจที่จะนำภาษาไปใช้ได้ในชีวิตจริง ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจในการพัฒนาทักษะการพูด ซึ่งผู้วิจัยจะนำผลจากการศึกษา วิจัยที่เกี่ยวข้องไปใช้ในการอภิปรายผลการวิจัยต่อไป

กรอบแนวคิดการวิจัย

จากการศึกษาแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมละครสั้น (Skit) แสดงให้เห็นว่า การที่ผู้เรียนจะพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงขึ้น ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดการวิจัย ดังนี้

แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย